

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

15. LISTOPADU 2009

Z obsahu:

Rozkvět středověké teologie

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
28. října 2009
- strana 2 -

Galerie svatých kněží - Vladimír Ghika

Dom Antoine Marie OSB
- strana 4 -

Modlitba dítěte

Pierre Delorme
- strana 7 -

Potravy, ideologie a obchod

Alexandra Maria
Lindnerová
- strana 8 -

Ježíš mluví o svém požehnání

- strana 9 -

Kardinálové vážné starosti

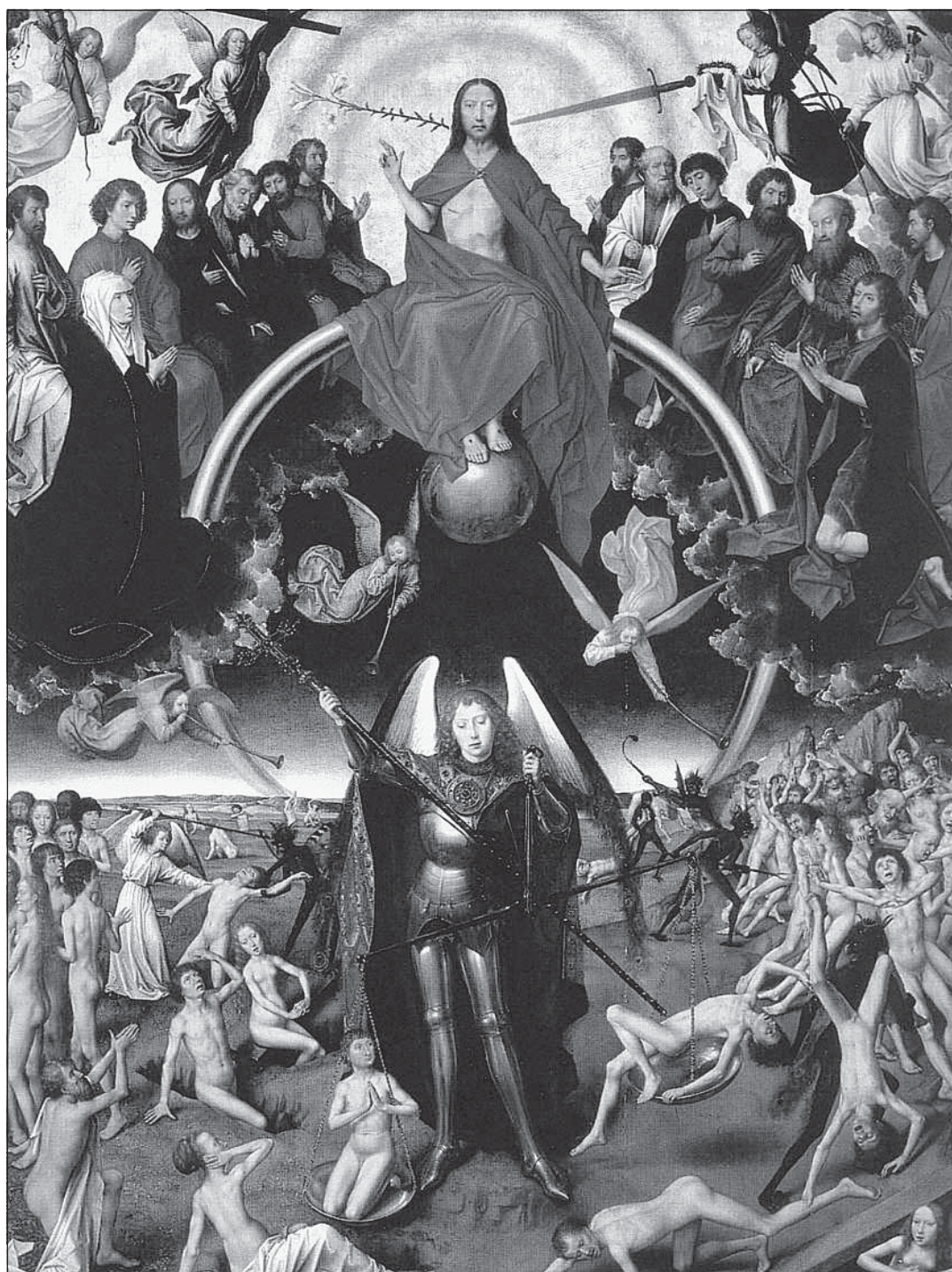
Alfons Sarrach
- strana 9 -

Dopis bratru kněží

- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Přišel jsem, abych spasil
svět skrze církev
- strana 11 -

Hans Memling (kolem 1433-1494): Poslední soud, Gdaňsk

Dnes se zastavím u zajímavé stránky dějin, která se týká rozkvětu latinské teologie ve XII. století, k němuž došlo prozřetelností souhrou okolností. V evropských západních zemích panoval relativní klid, který zajišťoval společnosti ekonomický rozvoj a konsolidaci politických struktur a podporoval živou kulturní aktivitu díky stykům s Východem. Uvnitř Církve bylo možno pozorovat dobrodiní široké aktivity známé jako „gregoriánská reforma“, která díky mohutné podpoře předchozího století přinesla větší evange-

lijní čistotu do života církevních společenství, především kléru, a obnovila v Církvi a v papežství autentickou svobodu jednání. Navíc pokračovala široká duchovní obnova, podporovaná bohatým rozvojem zasvěceného života: rodily se nové řeholní řády, zatímco existující prožívaly slibnou obnovu.

Dvojí cesta teologie

Rozkvétala také teologie a získávala stále větší vědomí svého vlastního charakteru: de-

Rozkvět středověké teologie

finovala metodu, přistoupila k novým problémům, pokročila v kontemplaci Božích tajemství, vytvořila základní díla, inspirovala důležité podněty v kultuře, umění a v literatuře, připravila vrcholná díla následujícího století, století Tomáše Akvinského a Bonaventury z Bagnoregia. Tato nadšená teologická aktivita se měla rozvinout ve dvou oblastech: v klášterech a v městských školách, z nichž některé daly záhy život univerzitám, které představují typické „vynálezy“ křes-

tanského středověku. Především počínaje těmito dvěma prostředními, kláštery a školami, je možno hovořit o dvou rozdílných teologických modelech: o „teologii mnišské“ a „teologii scholastické“. Představiteli teologie mnišské byli mniši, převážně opati, obdaření moudrostí a evangelijní horlivostí, kteří směřovali bytostně k probouzení a podpoře láskyplné touhy po Bohu. Představitelé teologie scholastické byli lidé vzdělaní, zapálení pro bádání; byli to magistři s touhou ukázat racionálnost a opodstatněnost tajemství Boha a člověka, kteří samozřejmě věřili s vírou, ale byli také zaujati rozumem. Rozdílnost zaměření vysvětluje rozdílnost metod v jejich přístupu k teologii.

Teologie modlitby a inspirace

V klášterech XII. století byla teologická metoda spojena zvláště s vysvětlováním Písma svatého, *sacra pagina*, abychom se vyjádřili tak jako autoři oné periody; praktikovala se zvláště teologie biblická. Mniši totiž byli velice zbožní posluchači a čtenáři Písma svatého, jedno z jejich hlavních zaměstnání spočívalo v lectio divina, tj. v četbě – modlitbě Bible. Pro ně prostá četba svatého textu byla nedostačující k pochopení hlubokého smyslu, vnitřní jednoty a transcendentního poselství. Bylo proto potřeba praktikovat „duchovní četbu“, založenou na učenlivosti vůči Duchu Svatému. Ve škole Otců byla tak Bible interpretována alegoricky, aby na každé stránce Starého i Nového zákona bylo objeveno to, co říká o Kristu a o jeho díle spásy.

Loňský biskupský synod na téma „Boží slovo v životě a poslání Církve“ znovu upozornil na důležitost duchovního přístupu k Písmu svatému. Za tím účelem je užitečné docenit mnišskou teologii, nepřetržitou biblickou

Pokračování na str. 12

Závěr církevního roku nám tradičně připomíná poslední věci člověka. Je možno je shrnout do tří slov: smrt, soud, věčnost. Proč se nazývají poslední? Protože se jedná o konečný, vrcholný a rozhodující moment naší existence, po kterém už nebudeme čekat na žádnou další událost a žádnou změnu. Tato poslední rozhodující událost vyústí

nakonec do jedné ze dvou nezměnitelných možností: buďto do věčného štěstí, nebo věčného neštěstí.

Pro toho, kdo naplnil svůj život láskou k Bohu a bližním, nemůže být radostnějšího pomyslení nad pevnou nadějí, že po veškeré námaze, obětích a utrpení tohoto času spočine navěky v náručí nejdobrotivějšího Otce, od kterého ho už nic nemůže odloučit a který je pro něho zdrojem nikdy nekončící a nekonečné blaženosti. Ví, že utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás.

Ne pro každého je však myšlenka na poslední věci spojena s tak vytouženou nadějí. Čím více kdo zaměřuje svůj život k tomu, aby si zde zajistil všechno možné pozemské potěšení, tím tíživější je pro něho představa, že svůj pozemský ráj bude muset

jednou definitivně opustit a že bude muset navíc skládat účty ze všech svých myšlenek, slov a skutků, tedy i ze všech svých radovánek. Není proto divu, že se snaží takovou myšlenku odsunout, potlačit, zapudit a hledat si k tomu všemožné záminky a důvody.

Editorial

Tematika o posledních věcech člověka, která je pro mnoho lidí nepohodlná, se ovšem v duchovní praxi osvědčila jako velmi potřebná a užitečná. Zapůsobila v nejednom případě jako účinný motiv k přehodnocení a rozhodující změně života. Byly doby, kdy tato témata měla své prvořadě pevné místo ve všech duchovních obnovách a exerciciích. Toho, kdo se zatím nedoručoval k tomu, aby se zlého varoval z lásky k Bohu, měla by od zlého odvrátit alespoň oprávněná obava z možného věčného neštěstí. Není to žádné středověké strašení, jestliže lidem předložíme ve zcela živých barvách, co pro ně může znamenat toto věčné zatracení a co k němu neklamně vede. Dnešní kazatelé se ovšem takovým tématům raději vyhýbají, protože se obávají, že by dnešní posluchače takovým „strašením“ mohli odradit. To je

ale velký omyl. Strašit znamená vyvolávat nepokoj a obavy něčím smyšleným a neskutečným. Upozorňovat na reálné nebezpečí nemůže nikdo rozumný pokládat za strašení. Je to snad strašení, jestliže např. zdravotnictví upozorňuje veřejnost na riziko spojené s kouřením? Výstražné

symbols na vysokonapěťových zařízeních nebo nádobách s jedem či třaskavinami také nikdo

nepokládá za strašení, ale za nezbytné bezpečnostní opatření. Tak jako není nic jistějšího než skutečnost, že jednoho dne budeme muset opustit tento svět, tak je také stejně jisté, že hned nato bude následovat „audit“, proti jehož výsledku není žádné odvolání. Proto také velmi častým závěrem Ježíšových podobností je výzva k trvalé bdělosti a varování před tragickými následky, jakým se vystavujeme, jestliže nás příchod Páně zastihne nepřipraveny.

Moderní sebevědomý člověk, kterému není po chuti, že by měl stanout před nesmlouvavým soudcem, brání se před touto představou také tak, že by chtěl Boha předběhnout a sám se stát jeho soudcem. Ti smělejší Boha Soudce prostě odmítají a neuznávají, protože něco

Pokračování na str. 13

Den pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Shromáždí své vyvolené
do čtyř úhlů světa.**

Církevní rok je dar plný milosti a poskytuje ti příležitost doprovázet rok co rok Pána na jeho cestě, kterou vykonal pro tvoji spásu. Tento rok se již opět schyluje ke konci, a tak tě vybízí, abys i ty pamatoval na poslední věci. Vyhrad' si proto dnes více času na setkání s Ježíšem. Pročti si v usebranosti 13. kapitolu Markova evangelia. Je to velká eschatologická řeč božského Spasitele. Vše, co obsahují další čtení, jen dokresluje jeho nejzávažnější proctví. Vypros si vnímavé srdce a také dar věrnosti, neboť jen ten, *kdo vytrvá až do konce, bude spasen*⁽¹⁾.

Pán hovoří nejprve s bolestí o budoucí zkáze slavného a vznešeného města Jeruzaléma. Jsou to slova rovněž varovná. Toto místo, které si sám Hospodin vybral a zamiloval, neujde nakonec trestu, *protože nepoznalo čas svého navštívení*⁽²⁾. Kolikrát chtěl Pán shromáždit jeho děti, jako kvočna shromažďuje kuřátka, ale ony *nechtěly*⁽³⁾. Pouč se z toho, čeho se máš nejvíce obávat: že zahleděn do sebe odmítneš opakovaně Boží pozvání, a tvůj *dům bude zanechán pustý*⁽⁴⁾.

Tragický osud svatého města popisuje Pán také proto, aby včas varoval své věrné, a dává jim doporučení, co si mají počít, *až uzí tu hanebnou zkázu*. Říká jim dokonce, jak je tato doba již blízko, stane se ještě za života tohoto pokolení. Ale především nepřeslechni jeho doporučení, že i když je zkáza neodvratná, stále je možno modlitbou odvrátit alespoň to nejhorší⁽⁵⁾.

S obrazem záhuby svého vyvoleného města pak spojuje Pán jinou, ještě závažnější předpověď: apokalyptickou vizi posledních dnů tohoto světa. Bude to velký a bolestný přerod z časnosti do věčnosti: *Budou to dny takového soužení, jakého dosud nebylo*.⁽⁶⁾ Ale musí se tak stát, aby všechno tvorstvo bylo očištěno pro slavný návrat Syna člověka. Ježíš Kristus přijde v *oblacích a s velkou mocí*. To bude den, kdy se před ním definitivně *musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí vyznat, že Ježíš Kristus je Pán*⁽⁷⁾. Jeho mocí bude kříž a jeho slávou jeho rány, neklamná pečeť jediného Vykupitele. Čím se pak před ním vykážou všichni ti nepraví mesiáši a falešní proroci, kteří se vyrojí v takovém počtu, že se bude zdát, jako by nastal jejich čas? Snad tím, že *budou činit divy*⁽⁸⁾? Syn člověka se už neprokazuje svými zázraky, ale svými oslavenými ranami a křížem: *On sám podal*

za hříchy jednu jedinou obět, jen Kristus má proto právo zaujmout místo po Boží pravici.

Jestliže si falešní proroci troufají hlásat, kdy nastane tento rozhodující den, není to dokladem jejich kompetentnosti, ale jejich prohanosti. Neboť na rozdíl od doby zkázy Jeruzaléma zůstane den slavného Pánova příchodu až do konce zahalen tajemstvím. *O tomto dni ví jen Otec*. Přijde jako zloděj v noci, kdy to nejméně čekáme⁽⁹⁾. Není pro tebe zapotřebí, abys znal tento den, ale abys patřil mezi *vyvolené*. Ti Kristovi věrní, kteří jsou *zapsáni v knize*, ani uprostřed ohavného zpusťování a zběsilých útoků nepřátel se nemají čeho obávat. *Povstane Michael, velký kníže, který ochrání syny Božího lidu*. Slavný příchod Syna člověka bude i jejich velkým dnem.

Konec časů znamená také konec všech nepravostí, nespravedlností, násilí a lži. Kdybys byl kamkoliv odstrčený, pohrdaný, Pán o tobě ví. V slavný den svého návratu pro tebe pošle své anděly, aby tě vyhledali a přivedli, protože nastal čas, kdy se *zbožní budou skvít jako zář oblohy*. Budou shromážděni před

Beránkův trůn, aby se jim konečně dostalo satisfakce. Stanou se svědky, jak všichni ti mocní, pyšní a oslavovaní spolu se svými falešnými učiteli a nepravými proroky, přísluhovači Božího Odpůrce, který jim propůjčoval svou zrádnou moc činit divy, budou Pánu *položeni k nohám jako podnož*.

Měj stále na mysli onen velký den konečné pravdy, kdy *nic nezůstane skryto, co by nebylo odhaleno*⁽¹⁰⁾. Je to den konečného třídění pšenice a kokuolu, které spolu rostly až do žní⁽¹¹⁾. To je den, kdy ratolesti, které nenesly ovoce, budou *shromážděny ke spálení*⁽¹²⁾. Neboť všichni se probudí, ale ne všechny čeká stejná věčnost: pro jedny to bude věčný život a pro druhé potupa a hanba navěky. V každém, kdo ti namlouvá něco jiného, poznáváš neklamně falešného proroka. Drž se raději těch, kteří jsou věrní Pánu. Poznáš je podle toho, jak se mu podobají: tak jako ON *přinášejí v obět sami sebe*⁽¹³⁾. Tak jako oni i ty se spoj s božským Veleknězem, který i tobě nabízí, abys *svou obětí přiváděl mnohé ke spravedlnosti*, aby ti pak dal v poslední den *zářit jako hvězda na věčné časy*. Jen *Pána měj na zřeteli a nezakolísáš, vždyť je ti po pravici*.

Můj Pane, ochraň mne, k tobě se utíkám. Ty jsi mým dědičným podílem, ukazuješ mi cestu k životu. Jen u tebe je hojná radost a věčná slast.⁽¹⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 13,13; ⁽²⁾ Lk 19,44; ⁽³⁾ Lk 13,34;

⁽⁴⁾ tamt. 35; ⁽⁵⁾ Mk 13,18; ⁽⁶⁾ tamt. 19; ⁽⁷⁾ Fil 2,10-11;

⁽⁸⁾ Mk 13,22; ⁽⁹⁾ srov. Mt 24,50; ⁽¹⁰⁾ Mt 10,26;

⁽¹¹⁾ srov. Mt 13,30; ⁽¹²⁾ tamt.;

⁽¹³⁾ srov. Řím 12;1 ⁽¹⁴⁾ resp. žalm 16

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1-3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize.

Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky.

Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. čtení – Žid 10,11-14.18

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou obět a pak se navzdycy posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, „až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož“.

Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hříchy.

Evangelium – Mk 13,24-32

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe.

Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mizou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou.

O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani anděl v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Umění dát dobrou, aby se zrodilo ze zla, je vlastní právě Bohu, jak ukazuje následující příběh. Jednoho večera v roce 1924 v Auberive ve Francii došlo k explozi kovového termoforu naplněného vařící vodou, který byl ve spěchu položen na ledový mramor. Sestra Marie Luisa Durandová utrpěla těžké popáleniny na bradě, na rtech, oční víčka byla potrhána. Přivolaný lékař jí dal uklidňující injekce a celou tvář zabalil do obvazů. „Je to těžké!“ řekl. „Kdyby byla noc příliš zlá, zavolejte mě.“ „Zanechají popáleniny jizvy?“ – „A jak byste chtěla, aby nezanedbaly?“ Představený domu P. Ghika se dlouho modlil u lůžka postižené, pak pozvedl ruku a udělil jí požehnání. Nakonec odešel. Lékař následující den s úžasem konstatoval, že tkáň je zpevněná, oči se otevírají, víčka jsou bez otoku. Po třech dnech je zraněná zcela uzdravena. Třicet let po této příhodě sestra prohlásí: „Pro mě není žádných pochyb, byl to zázrak.“ Při smrti sestry Marie Luisy v roce 1974 byly její tváře růžové jako tváře dítěte.

Kdo byl tento kněz, jehož víra přivodila nadpřirozené uzdravení?

„Abych byl pravověrnější“

Vladimír Ghika se narodil jako pátý syn knížeti Janu Ghikovi a Alexandrině Moretové v Konstantinopoli 25. prosince 1873. Přijal svátost křtu a biřmování, jak je to obvyklé v pravoslavné církvi. Od roku 1657 deset knížat rodu Ghika vládlo v Moldávii. Posledním z nich byl Vladimírův dědeček Řehoř V.

V roce 1878 se mladý stát, který vznikl před deseti lety spojením Moldávie a Valašska a který přijal název Rumunsko, definitivně emancipoval z osmanského jha a stal se královstvím. Kněžna Alexandrina dala své syny Vladimíra a Dimitrije zapsat na lyceum v Toulouse. Protože v tomto městě nebyla

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ Vladimír Ghika

pravoslavná farnost, svěřila je chůvě, která je vodila každou neděli do protestantského kostela. Vladimíra zklamal chlad reformovaného kultu. Spolužáci ho seznámili s katolickou vírou. Horoucně touží po prvním svatém přijímání, ale matka je tím pohoršena: „Mysli na své předky! Jako potomek řeckých pravoslavných knížat se chceš stát zrádce?“ Vladimír později vyzná: „Čekal jsem šestnáct let, než jsem se rozhodl. Čím více jsem čekal, tím více planula moje duše touhou. Především v noci bylo v mém nitru přítomno volání.“

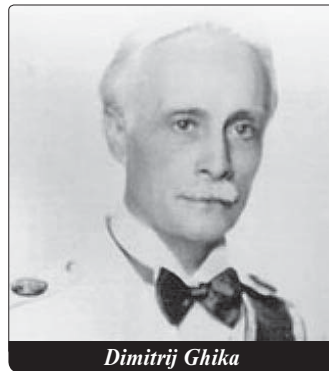
Alexandrina Moretová

Po brilantním studiu v Paříži onemocní v roce 1895 na anginu pectoris a musí se vzdát diplomatické kariéry. V roce 1898 odešel k bratru Dimitriji na rumunské vyslanectví v Itálii. Roky strávené v Římě označí jako dobu „vlivu katolické víry na svého ducha a na své

srdce“. Chápe, že jednota křesťanů je možná jen pod autoritou papeže, nástupce svatého Petra. „Nepokládám se za renege, věřím v tuto katolickou církev, moji předkové ji opustili, aniž mysleli na rozkol, aniž mysleli na poklad, který ztrácejí.“ 13. dubna 1902 byl oficiálně přijat do katolické církve kardinálem Mathieuem, který právě navštívil Řím. Rumunské noviny jeho krok odsuzují, obviňují knížete Ghika ze zrady. „To mě velice bolelo,“ přiznává.

Později na otázku pravoslavného mnicha, který se ho zeptal, proč se stal katolíkem, odpověděl prostě: „Abych byl ještě více pravoslavný!“

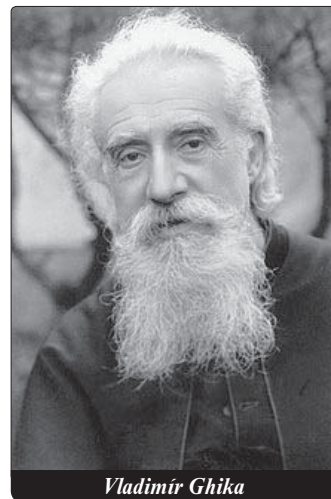
Z touhy odevzdat se zcela Bohu myslí Vladimír Ghika na kněžství, ale narazí na tvrdý odpor matky, která intervenuje na nejvyšších místech. Svatý papež Pius X. radí mladému muži, aby odložil tento záměr z ohledu na matku. Může pro Boží slá-

Dimitrij Ghika

Mons. Vladimír Ghika u papeže Pia XI. (druhá řada, čtvrtý zprava)

Vladimír Ghika

vu pracovat i jako laik. Vladimír absolvoval teologii s vyznamenáním na dominikánském institutu della Minerva v Římě a studuje dále rumunské politické a náboženské dějiny.

Liturgie bližního

V roce 1904 potká Vladimír obdivuhodnou řeholnici od svatého Vincence z Pauly, Italku sestru Pucci. Ta ho zapojí do vlastního apoštolátu mezi nemocnými a umírajícími. Vladimír brzy nato založí v Bukurešti z vlastního dědictví dům Sester lásky, jehož představenou se stane sestra Pucci. Kolem jednoho stažen z vysoké rumunské společnosti se účastní na díle oživovaném misijním duchem. Mladý lékař Paulesco, horlivý katolík, nabízí zdarma své služby a kníže přijme funkci katechisty mezi nemocnými. Denně se dostaví na dvě stě ambulancí pacientů, nečítaje v to domácí. Dříve než jde Ghika vyhledat nemocného nebo chudobného, modlí se tuto modlitbu: „Pane, jdu vyhledat jednoho z těch, které jsi nazval, že jsou tebou samým. Dej, ať chvíle, strávené u něho ve snaze pomoci mu, přinesou pro něho i pro mne ovoce věčného života.“

V roce 1913 organizuje kníže Ghika se sestrou Pucci lazaret, nemocnici svatého Vincence pro oběti cholery. Za těchto podmínek pomáhá spolu s řeholnicemi nemocným v oblasti Dunaje a nedbá na nebezpečí, že by

se sám mohl nakazit. Aby umožnil transplantaci, kterou potřebuje zraněný s popáleninami na těle a ve tváři, nabídne mu svou vlastní kůži. „Kdo se svléká pro bližní, obléká se v Krista; nic není Bohu bližšího než bližní,“ říká vždy. U Vladimíra se péče o chudé neomezuje na pouhou filantropii: co konáme z lásky k Bohu, je úkon zbožnosti, který se nazývá „liturgií bližního“. „Ve velké lidské rodině, jakou chtěl Kristus, všechna utrpení jedněch (ať materiální, morální nebo duchovní) mohou být díky Bohu odstraněna, ulehčena anebo alespoň zmírněna skrze velkodušnost druhých.“

Kněz v pařížské diecézi

Po první světové válce se Vladimír přestěhoval do Paříže, kde byl jeho bratr jmenován rumunským vyslancem. Kněžna Alexandrina, jeho matka, zemřela v roce 1914. Znovu se dostává na program otázka kněžství. Ghika váhá. Nemůže působit více dobra, když dává dobrý příklad jako křesťan laik? Jedna zbožná duše – Violetta Susmanová ho osvítila těmito slovy: „Jedna jediná mše, kterou odsloužíte ve prospěch duší, má nekonečně větší cenu, než mohou způsobit všechny vaše skutky, pokud zůstanete ve světě.“ Jan Dautjat, jeden z jeho žáků, poznamenal: „To rozhodlo o tom, že kníže Ghika se stal knězem: jediné víra v nekonečnou účinnost mše svaté, svátosti našeho vykoupění pro obrácení a posvěcení duší; víra v převažující hodnotu mše svaté nad všemi jinými činy.“ Nedocenitelnou hodnotu mše svaté připomene Druhý vatikánský koncil: „Kdykoliv se slaví na oltáři oběť Kříže, v níž byl obětován velikonoční Beránek Kristus, uskutečňuje se dílo našeho vykoupění. Kněží ... zejména v eucharistické bohoslužbě, kde zastupují Krista, vykonávají svůj posvátný úřad, hlásají jeho tajemství a spojují prosby věřících s obětí jejich Hlavy, zpřítomňují a přivlastňují až do příchodu

„STARÁ MŠE“ JE PRO VŠECHNY

Sekretář komise Ecclesia Dei Mons. Guido Pozzo znovu zdůraznil, že všichni věřící mají právo na bohoslužbu mše svaté slavené v „tradičním ritu“. Ujistil, že pomoc papežské komise je k dispozici všem, kteří by v tomto ohledu měli potíže. Cílem dokumentu Summorum Pontificum je rozšíření tradičního ritu, aby i ti, kteří ho nepoznali, se s ním mohli seznámit, a ti, kteří ho znají, se mohli vrátit k radosti svého mládí. V tradičním ritu je velký poklad Církve, který může přinést mnoho dobrého pro pravou spiritualitu i nová duchovní povolání. Věřící, kteří si přejí pravidelné bohoslužby v mimořádném ritu, mají se obrátit na svého faráře, aby jim zajistil kněze, který je k tomu ochoten. Pokud neuspějí, mají se obrátit na biskupa. Jestliže neuspějí ani tam, ať napíšíou komisi Ecclesia Dei, která zahájí jednání s příslušným biskupem.

REFORMA REFORMY

Kardinál Canizarre Llovera potvrdil, že jeho kongregace pracuje na projektech směřujících k reformě reformy. Kongregace obdržela návrhy schválené Svatým otcem, podle kterých má být *Novus ordo* reformován tak, aby liturgie probouzela větší úctu. Bohoslužba se nemůže sloužit směrem ke společenství. Není to společenství, kdo ji vytváří, ale Bůh.

TOTALITARISMUS JAKO NOVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Italský časopis „Radici Cristiani“ zveřejnil zničující analýzu politiky prezidenta Obamy, která byla přednesena 1. května na shromáždění papežské akademie pro společenské vědy. Obama zavádí práva, která omezují práva jiných lidských bytostí. Podle prezidentova prohlášení je v USA znovu zaveden rasismus, který postihuje dosud nenarozené děti. Obamův mesianismus vede ve skutečnosti k růstu počtu potratů. Obama může při svých programech počítat s podporou manželů Blairových. Bývalý britský premiér založil nadaci na podporu „nové, politicky korektní víry“. Tony Blair konvertoval ke katolicismu, ale je vůbec katolíkem? Ve skutečnosti zavádí deismus, jakousi synkretickou ideologii jakožto občanskou moc definovat, čemu lidé mohou věřit. Je to ve skutečnosti politicko-právní terorismus.

Kath-net

Páně jedinou oběť Nového zákona, totiž oběť Krista, obětujícího sama sebe jednou provždy Otci jako neposkvrněný obětní dar“ (LG 3 a 28).

Kněžské svěcení mu udělil pařížský arcibiskup 7. října 1923. Vladimír Ghika obdržel privile-

gium celebrat v dvou ritech, latinském a byzantském. Stává se ikonou a postavou modlitby za jednotu pravoslavné církve s Římem a za obrácení Ruska. Buditel velkou pozornost: hubený, s hlubokým pohledem, dlouhými vlasy a hustým bílým vou-

Mons. Vladimír Ghika jako misionář s řeholními sestrami

sem působí ve svých 50 letech dojmem starce. „Je to živá ikona, světec ze zasklené skříně,“ říkají ti, kdo ho potkávají. Jeho mše uchvacuje přítomné: zdá se jim, že prožívá Kristovo utrpení na kříži. Když byl jmenován ředitelem Kaple pro cizince v Paříži na rue de Sévres, stravu je ho bezmezná horlivost. Pro něho „každý potřebný, kterého potkáme na ulici, je Boží návštěva“. Jeho program je: „Běž přivést toho, kdo se neodvážil čekat. Dej tomu, kdo nic nežadá. Miluj toho, kdo tě odmítá.“ Ve zpovědnici je nástrojem četných obrácení, dokonce i z řad satanistů a okultistů. Jeho služba ho zavaluje ošklivostí hříchu, ale také obdivuhodnou mocí milosti Kristova milosrdenství.

Z vězení v Auberive do baráku Villejuif

Don Ghika by chtěl založit řeholní společnost. Papež Pius XI. ho k tomu povolal roku 1924. V Auberive v diecézi Langres se obnovuje staré cisterciácké opatství. Prostory, kde byla dříve kolonie trestanců, propadají zkáze. Zakladatel přidělil třem prvním žadatelům tři nejlepší cely a sám si rezervuje bývalou kobku.

Nicméně pokus v Auberive ztroskotá: životní podmínky jsou příliš tvrdé. Navíc zakladatel, jehož zdraví vyžaduje pobyt v sanatoriu, nemůže předat komunitě trvalou horlivost. Vše skončí v roce 1931. Jeho členové zužitkují milosti přijaté v Auberive v jiných řeholních institutech. Nezdar dona Ghiku sklíčuje, ale neztrácí odvalu. Napsal: „Nepočítá se ani tak, co se udělalo, ale způsob, jakým se to dělá; nikoliv to, co se přihodí, ale způsob, jakým to přijímáme.“

Mezitím obrací pozornost k novému projektu: žít jako misionář na nejubožejším pařížském předměstí, kde je „Boží nepřítomnost“ nejtragičtější. V roce 1927 našel pozemek ve Villejuif v barákové kolonii obývané bezdomovci. Nejbližší kostel je

vzdálen dva kilometry. Postaví dřevěný příbytek 9 x 3 metry jako kapli. Instalace je dokončena, ale don Ghika se svěří jedné z pomocnic: „Mám strašnou hrůzu.“ Není ušetřen hrubostí a křivd, ale pomalu si získává důvěru lidí. Začíná s dětmi, neskrývá se se svou identitou ani apoštolským záměrem: – Přinášíme dobrou novinu; o tom nesmí být nejmenších pochyb.

Vedle v chatrném domku žije jeden anarchista, silně anti-klerikální a těžce nemocný. Jeho manželka vyplétá slámou židli. Aby měl don Ghika záminku ho navštívit, najde u jedněch přátel židli, která potřebuje opravu, a vstoupí k sousedům. Když ho anarchista spatří, vybuchne a zahrne ho přívalem nadávek proti „kněžourům“. Kněz to všechno klidně vyslechne, a když konečně zmlkne, položí mu ruku na rameno. „Nedotýkej se mě,“ křičí anarchista, „kdyby to někdo viděl, bude si myslet,“ ... „No co?“ „... že jsme soudruzi.“ – „Něco víc: jsme bratři!“ a kněz odejde. Několikrát se vrátí, aby se dověděl, jak je to s židli, a aby si popovídá se svým anarchistou, jehož odpor pomalu slábne. Diskrétně ho přichází ošetřovat jedna sestra. Po nějaké době nemocný soused volá dona Ghiku a žádá o pomazání nemocných.

Misionář však musí této činnosti zanechat vzhledem ke svému zdraví. Na místě, kde byl jeho příbytek, brzy vyroste velký kostel.

Pro všechny vším

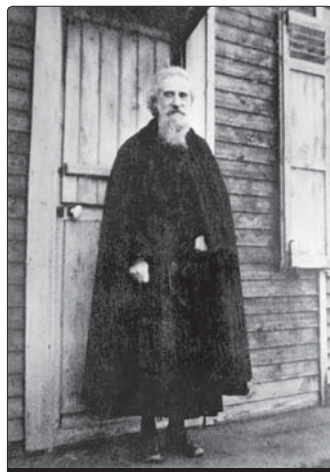
V roce 1931 udělí Pius XI. donu Ghikovi titul apoštolský protonotář. Pokorný kněz se stává proti své vůli monsignorem Ghikou. Pokračuje v apoštolátu, který ho zavede do Japonska, do Argentiny, podle volání Boží prozřetelnosti. V září 1939 obdrží od pařížského arcibiskupa povolení usadit se v Rumunsku, kam směřuje proud polských uprchlíků, kteří utíkají před německou a ruskou okupací. V Bukurešti pokračuje celou druhou

světovou válku v neúnavném apoštolátu mezi uprchlíky, nemocnými, vězni a oběťmi bombardování. Když nemůže být lékem na všechno utrpení, snaží se alespoň pomáhat k pochopení, „že bolest je, především pro křesťana, Boží návštěva, návštěva zcela jistá“.

Jeho apoštolát se obrací i k řecko-pravoslavným duchovním, které v konferencích seznamuje s katolicismem a zvláště s rumunskou řeckokatolickou církví, založenou roku 1898 v Aktu sjednocení pravoslavné církve v Transylvánii s Římem. V roce 1991 kvalifikoval papež Jan Pavel II. tuto unii jako „šťastnou a požehnanou událost“. V roce 1948 před komunistickým pronásledováním měla 6 biskupů, 1700 kněží na 2500 místech a více než milion věřících. Nyní prožívá svou opravdovou renesanci.

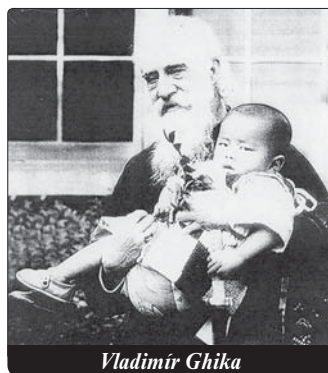
Pod rudou hvězdou

Ruské vojsko vstupuje do Rumunska v srpnu 1944 a komunistický režim se upevňuje v lidové republice, vyhlášené v roce 1947. V dalším roce je vyhlášena podřízenost pravoslavné církve

Don Ghika před svým příbytkem

a potlačení církve řeckokatolické, která je připojena k pravoslavnému patriarchátu. Ve stejném roce je zrušena dosavadní měna bez náhrady a šlechta se ocitne na mizině. Dimitrij Ghika jde do exilu, ale Vladimír neopouští pronásledované rumunské křesťany. „Jestliže mě

Vladimír Ghika

Bůh volá sem, zůstanu,“ a nedbá na osud, který ho tu čeká na neznámou dobu. Je vyhnán ze svého domova, který je zbořen, pak i z nemocnice svatého Vincence, ubytuje se v podkroví a pokračuje ve svém apoštolátu, posiluje, obrací, křtí, vše pod policejním dozorem. Mnoho pravoslavných přijme do katolické církve, zatímco katoličtí biskupové a kněží jsou jeden po druhém uvězněni. Pokřtil i velké množství Židů. Jí velmi málo a jeho zdraví se zhoršuje. Vede ho však láska a řídí se radou, kterou dával druhým: „Především když se cítíš drcen tíživou bolestí, je dobré konat dobro a těšit druhé v jejich utrpení. Dávat sám sebe v podobných situacích, když už nejsme nic, když už nic nemáme, znamená dávat trochu Boha... a nacházet ho.“

„Věřím v tvou dobrotu více než tomu, čím trpím“

18. listopadu 1952 cestou k jednomu umírajícímu je Mons. Ghika přinucen nastoupit do policejního auta. Dva policisté ho odvezou do vojenské věznice, kde nazítří přibude dvacet „podezřelých“ kněží a laiků: všichni jsou obviněni ze špionáže ve prospěch Vatikánu! Mons. Ghika zůstane ve vězení téměř rok v jediném šatu, bez prádla na výměnu. Při osmdesáti nočních výsleších je všemožně týrán, bodán a mučen, takže na nějakou dobu ztratí zrak i sluch. Tichý mučedník opakuje ve svém srdci: „Pane, věřím v tvou dobrotu více než ve skutečnost, která mi přináší utrpení, více než ve své muče-

ni.“ Pak změnili katani taktiku a slibovali mu svobodu, jestliže se zřekne jednoty s Římem, stane se „knězem míru“ a bude spolupracovat s režimem. Rozhodně to odmítne.

V „Rozhovoru s utrpením“ napsal: „Trpíme úměrně k vlastní lásce. Kapacita trpět se v nás rovná kapacitě milovat. Ale Bůh bdí i v noci nad svými dětmi. On je velká noční hlídka v každé noci, v noci těla, rozumu, srdce, v noci zla, ve které temnoty v určité hodině sestupují na trpící lidstvo. Kdo může říct, s jakou láskou nad námi bdí? Tato láska má své jméno a svou kvalitu. Je to láska nekonečná.“

Věrný Bohu až k mučednictví

24. října 1953 je osmdesátník Mons. Ghika předveden před soudce, vzpřímený, neoblomný, váží při postavě 176 cm méně než 50 kg. Po inscenovaném procesu je odsouzen na tři roky vězení a je uvržen do kobky věznice v Jihlavě, která mokvá vlhkostí a kde je napěchováno 240 vězňů. Někteří mu nabízejí své šaty, všichni se snaží pro něho obětovat a všichni těží z jeho služeb. Káže, vypráví své vzpomínky a trocha radosti zazáří v tváři těch, kteří ho obklopují. Napsal: „Když umíš přijímat bolest druhých, Pán přijme tvou a učiní z ní dílo spásy... Blahoslavení, kteří milují Boha, protože ti ani nemyslí na to, aby se ptali, zda jsou šťastní nebo nešťastní.“ Každý den se modlí růženec a učí své druhy „probírat s radostí spolu s Marií ta zrna, tento lidský a současně božský růženec, který je obrazem našeho života: růženec naší spásy, složený z našich každodenních zkoušek, z našich milostí, z našich triumfů“. Dává pravidelně polovinu svého hubeného jídla těm nejvíce vyhladovělým. Často mluví o smyslu utrpení: „Když nás Bůh zavedl sem, je to proto, aby nám odpustil naše hříchy a dal nám vyjít odtud jako lepší.“ I když Mons. Ghika nemůže sloužit mši svatou, vězení se stalo kostelem. Dozorci ne-

mohou pochopit, odkud se bere ta radost a pokoj, které vyzařují z těch tváří. Jeden svědek vzpomíná: „Je to člověk, ve kterém jsem potkal pravou svobodu. Nikdy jsem neviděl nikoho v takovém stavu. Pro něho jako by zdi vězení neexistovaly. Byl svobodný, protože konal Boží vůli.“

Nedostatek vzduchu v přeplněné místnosti, absence nezákladnější hygieny při jídle, strašná zima v roce 1954, to vše zlomilo jeho síly, nikoliv však jeho odvahy. Vězeň Ghika je klasifikován jako práce neschopný a přemístěn na ošetřovnu, kde zvolna a tiše umírá za vytrvalé modlitby. Je slyšet jeho slova: „Pane, neopouštěj mne. Objímám tvou lásku, aby triumfovala nad nenávistí mých nepřátel.“ Obětuje svůj život za církve v Rumunsku. Zesnul v Pánu 17. května 1954. Napsal: „Naše smrt musí být největším činem našeho života. Ale vědět to může jedině Bůh...“

Probíhá proces jeho blahorečení. Doufáme, že kníže bude brzy vynesena na oltář spolu s katolickými rumunskými biskupy, kteří konali svou misijní službu v roce 1945 a všichni zemřeli ve vězení nebo v exilu. Nikdo z nich nezapřel svou víru.

Pro tyto mučedníky již neexistují zdi ani těžké brány. Radují se z dokonalé a bezpečné svobody, kterou jim zajišťuje patření na Boha tváří v tvář. Kéž se za nás přimlouvají, abychom si zasloužili stejnou blaženost bez konce.

Přeložil -lš-

Hrob Mons. Vladimíra Ghiky

Modlitba dítěte

15. srpna 2008 jsem vykonal pouť k Panně Marii ve Valfleury. K této pouti se váže moje vzpomínka na pouť, na kterou jsem se vydal jako dítě na základě slibu Panně Marii. K tomuto slibu mě přiměla moje babička Marie Bruilletová.

Babička měla tři děti: Jana, Marii Terezii a Marii Klaudii. To byla moje maminka. Protože maminka byla velmi zaměstnaná v Mornantu, svěřovala mě babičce. Babička byla pro mě andělem. Poznamenala svým vlivem celé mé dětství. Vyzařovala lásku, něžnost, čistotu, radost a svatost.

Bůh byl středem jejího života. Každé ráno šla na mši svatou. Moje výchova byla poznamenána modlitbou. Pokud jí v tom nezabránil nával práce, modlila se denně růženec. Jednou večer, když jsem již usnul, probudila mě a řekla: „Petře, ještě ses nepomodlil večerní modlitbu.“ Musel jsem se posadit, pomodlit se Otče náš, třikrát Zdravas Maria a Sláva Otci.

Válka

Ve Francii se ozývala děla, začala druhá světová válka. Přišli k nám Němci. Otec musel narukovat k dělostřelcům. Dlouho jsme od něho neměli žádné zprávy a rodině to působilo velké starosti.

Jednoho dne mi babička řekla: „Petříčku, nemáme žádné zprávy. Chtěla bych, abys slíbil něco Panně Marii ve Valfleury. Slíbíš jí, že tam vykonáš pouť, když se tatínek vrátí z války.“

Nadšeně jsem souhlasil. Ale babička odpověděla: „Nechci, abys něco slíboval bez rozmyslu. Za tři dni mi dáš odpověď.“

Uplynuly tři dny a moje rozhodnutí se nezměnilo. Babička mi řekla přesně, co mám dělat. „Půjdeme na mši svatou. Když kněz pozvedne hostii, řekneš Pánu Ježíši: – Pane Ježíši, když se můj tatínek vrátí z války domů, slibuji ti, že vykonám pouť do Valfleury.“

Když došlo k pozdvihování, babička mi zašeptala: „Přednes

Ježíši svůj slib!“ A já jsem z celé lásky svého pětiletého srdce přednesl svůj slib.

Moje babička znala náboženství velmi dobře. Ona věděla, že Pán Bůh modlitbu dítěte nikdy neodmítne.

Boží odpověď

Moje rodina požádala poslanca v Monts du Lyonnais, aby napsal žádost na velitelství do Lyonu, abychom dostali zprávu o Ludvíkovi Delorme.

Byl to beznadějný pokus, a přece dopis byl napsán. To byl první zázrak.

Na velitelství v Lyonu nehdili dopis do koše. To byl druhý zázrak.

Dopis putoval vojenskou cestou německé armády až do Rakouska do Kaiserechtenbrücku do kanceláře velitele 17. oddílu.

Tatínek je propuštěn

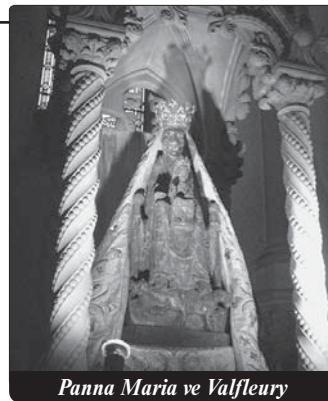
Velitel si dal tatínka zavolat: „Delorme, sbalte si své věci a vraťte se domů!“ Tatínek tím byl překvapen a ptal se, jak to, protože měl strach, že je to nějaký omyl.

Důstojník opakoval přísným tónem: „Delorme, sbalte si své věci a vraťte se domů. To je rozkaz!“

Tatínek se vrátil na barák. Kamarádi nebyli nadšeni. Nemusel se jim nijak ospravedlňovat, ale oni mu záviděli a říkali: „Jeho rodina jsou jistě zrádci“ atp.

Návrat do Mornantu

Starosta Jean Condamin dostal od velitelství v Lyonu pokyn, aby vyzvedl vojína Ludvíka Delorme. Tak se tatínek vrátil o tři roky dříve než ostatní a válka pro něho skončila. Ale i v obci vznikla závist: „Jak to, že Delorme je už doma?“

Panna Maria ve Valfleury

Pouť

Tu mi babička připomněla můj slib. Moje dětské srdce jásal, že mohu jít na pouť do Valfleury. Odpovědnost za pouť převzal strýc Jan. Ve stanovený den jsme vstali ve 4 hodiny ráno a vydali se na cestu. Kus cesty nás vyprovodila babička a pak jsme pokračovali sami. Na jeden jeho krok jsem musel udělat dva, ale šlo se mi dobře.

V pravidelných intervalech se mě strýc ptal: „Petře, nejsi unavený?“ Odpověděl jsem, že jsem v pořádku. Do Valfleury to bylo čtyři hodiny chůze.

Modlitby

Vzhledem k dlouhé cestě mohl strýc modlitby zkrátit, abychom se mohli vydat na zpáteční cestu. Ale kdepak! Nejdříve čekal na zpověď a pak zůstal na všech mších svatých. Dával si záležet na tom, aby všechno bylo co nejlepší, protože se jednalo o slib.

Na zpáteční cestě jsem strýce obdivoval. I když se smrákalo, nezrychlil krok, protože znal dobře horskou cestu. Šli jsme stejně rychle jako cestou tam. Babička nám přišla naproti na vrch Svate Kateřiny.

Měla velkou radost, že všechno proběhlo dobře. Celý den se modlila za šestiletého poutníka.

Bylo to velké dobrodružství spojené s rizikem... Ale během celé cesty jsem necítil žádnou zvláštní únavu. Asi mi Panna Maria dodávala potřebnou energii.

Tatínek zemřel 22. ledna 2008 ve věku 95 let. Měl pět dětí. Jednu dceru pochoval a krátce nato ji následoval.

Maria heute 10/2009

Potrat je nejčastější nepřírozená příčina smrti na světě, což je skutečnost, kterou je možno ověřit v oficiálních statistikách Světové zdravotnické organizace. Na AIDS umírá ročně 2,5 milionu osob, hladem umírá 11 milionů lidí, na nemoci krevního oběhu 17 milionů. Na potrat umírá 40 milionů dětí a údajně 70 000 žen. „Údajně“ proto, že tento počet není možno doložit. Organizace ho nicméně používají jako argument pro potraty.

Politicky motivované propagační kampaně

To, co zní zcela neuvěřitelně, to se používá zcela otevřeně u Amnesty International, CEDAW (Výbor proti diskriminaci žen) nebo IPPF (Sdružení pro plánované rodičovství). UNFPA (Komise pro obyvatelstvo u OSN) nesmí oficiálně propagovat potraty, může však podporovat nevládní organizace. Mezi nimi jsou i takové, které propagují nebo tajně provádějí potraty. Argumentace zní takto: V zemích, kde jsou potraty zakázány, umírají ženy při tajných potratech, proto je třeba zajistit potraty „bezpečné a legální“. To je aktuální stav ideologického zaměření, které ovšem sahá až k požadavku „mit sex beze strachu z otěhotnění za pomoci umělé antikoncepce a potratů“.

K prosazení těchto požadavků se používají nově definované pojmy. Místo: těhotenství je *plození dítěte* se zavádí *těhotenství je zahrnutí oplodněného vajíčka v rodice*. Tak je možno bez problémů označit za antikoncepci všechno, co se děje s dítětem mezi oplodněním a zahrnutím. Prostřed-

Potraty, ideologie a obchod

Novinářka Alexandra Maria Lindnerová M. A. vydala před nedávnem knihu o miliardových obchodech prováděných potratovými lobbystickými skupinami a prolomila tím jedno tabu. Zatím zřídka kdý mluvil někdo tak otevřeně o hospodářských cílech vraždění nenarozených dětí. Autorka nekompromisně odhaluje zájmy farmaceutických a kosmetických firem. Představuje úděsná fakta a vyzývá politiku, aby se zabývala tímto skandálem a podporovala eticky přijatelnou medicínu.

ky pak nepředstavují předčasné potraty, ale pozdní antikoncepci. Z dítěte se stává těhotenská tkáň nebo plodový vak, aby nebylo nutno přiznat, že se jedná o člověka, který je utracen. Ženy, které při ilegálním potratu umírají, se zařazují do rubriky „mateřská úmrtnost“, aby tak byla veřejnost získána, protože každý rozumný člověk musí být proti mateřské úmrtnosti a je proti ní třeba něco podniknout.

Miliardové obchody s masovým vražděním

K ideologickým proudům přistupuje obchod. Na antikoncepci a potratech se vydělávají miliardy, především v tzv. státech třetího světa, které počtem svého obyvatelstva slibují větší zisky než průmyslové země, které se demograficky staly méně zajímavé.

Jsou umělá antikoncepce a potraty skutečně pomoc, která je potřebná? Chceme-li smysluplně pomáhat tzv. třetímu světu, musíme jim zajistit vzdělání, zdravotní péči, péči při těhotenství a poporodní péči a provádět správnou osvětu. Mělo by se vztít v úvahu, že přirozené plánování těhotenství je stejně bezpečné jako pilulka s tím rozdílem, že zde není žádné hormonální zatížení a žádné negativní následky a žádné předčasné potraty mezi oplodněním a zahrnutím dítěte. Navíc slouží tato metoda k podpoře úcty muže k ženě, zatímco kondom a pilulka jsou vždy po ru-

ce, přirozené plánování má v sobě správný emancipační aspekt, ačkoliv se o něm vůbec nemluví. S přirozeným plánováním jsou spojeny minimální náklady a přirozeně také nulové zisky pro producenty.

Buňky utracených dětí v očkovacích látkách

Také ve zcela jiných oblastech je možné na potratech vydělat velké sumy. Již několik desetiletí se potrácené děti používají pro očkovací látky. Na světě už není očkovací látka proti neštovicím, která by byla vyrobena bez buněk z potrácených dětí. Také pro kombinovanou očkovací látku proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám není v Evropě žádná alternativa, zatímco v Japonsku se používají výlučně eticky nezávadné látky. Takové očkovací látky je možno získat i z buněk opic, psů, oplodněných slepičích vajec nebo je kultivovat v kvasnicových buňkách. Buňky z malých dětí jsou atraktivnější, protože jsou bezpečnější (není zde nebezpečí přenosu zvířecích nemocí) a jsou lukrativnější, protože výroba je rychlejší a produktivnější. Nejedná se vždy o nově potrácené děti. Většina těchto očkovacích látek staví na linii buněk dvou dětí potrácených v 60. letech, které nesou označení MRC-5 nebo WI-38. K tomu od několika let přibyla řada buněk od třetího dítěte PER.C6. Protože se používají jen tyto a další zkratky, nemají lékaři a lékárníci o původu látek potuchy. Výzkumníci však vědí velmi dobře, s čím pracují. Tak nositel Nobelovy ceny Harald zur Hausen, který vyvinul (na kvasnicových buňkách) látku proti rakovině dělohy, používal v průběhu svých výzkumů také buňky potrácených dětí.

V oblasti očkovacích látek a monokulturních látek se nejedná ani tolik o počet potrácených dětí, jako spíše o etickou dimenzi: Můžeme používat potrácené děti v medicíně?

Neomezená vláda farmaceutického a kosmetického průmyslu

V jiných oblastech je však tendence používat potrácené děti ve velkém stylu. Pro preparáty proti stárnutí dodávají potratové kliniky „materiál“ z potratů. Takové čerstvé buňky je možno zpracovávat v krémech na pokožku nebo používat medicínsky. Pokusy s buňkami nebo celými orgány potrácených dětí se provádějí od 60. let. Požadované jsou především buňky pro léčení Alzheimerovy a Parkinsonovy choroby, roztroušené sklerózy, některých forem cukrovky a jiných nemocí. Takové pokusy se testují i v Německu. Pro jednoho pacienta je zapotřebí 6–12 potrácených dětí. Vzhledem k počtu pacientů s takovými nemocemi je počet potratů v zemi nedostačující, což zavádá podnět k importu a nabízí možnost nových výdělků, neboť takové procedury jsou nákladné a drahé.

Konec jednoho tabu

Autorka ve své knize věcně a čitelně odhaluje všechny tyto machinace kolem obchodu „potrat“. Ukazuje na úděsnou možnost vydělávat velké peníze na smrti dětí a utrpení rodin. Jsou to obchody, které je třeba vybalit z jejich ideologické slupky a předložit odpovědným lidem, aby se politicky a společensky něco zásadního změnilo.

*Z Kirche heute 10/2009
přeložil -lš-*

OD ROKU 1980 ZAVRAŽDĚNA VÍCE NEŽ MILIARDA NENAROZENÝCH DĚTÍ

Propotratový *Guttmacher Institute* vydal zprávu, ze které vyplývá, že od roku 1980 bylo na světě skutečně přes 1 miliardu potratů. Stephen Phelan z *Human Life International* k tomu poznamenal, že něco podobného nemá v dějinách obdoby. Ateističtí a socialističtí diktátoři ve 20. století dokázali zabít „jen“ něco mezi 100 a 170 miliony lidí.

www.lifesitenews.com / *Hnutí Pro život ČR*

Ježíš mluví o svém požehnání

Mé milé dítě, chci tě naučit zbožně přijímat mé svaté požehnání. Uvědom si, že se děje něco velkého, když přijímáš od kněze požehnání. Požehnání je vyzařování mé božské svatosti. Otevři svou duši a nech se jím posvětit. Požehnání je nebeská rosa pro duši, aby se vše, co koná, zdařilo. Skrže plnou moc žehnat propůjčil jsem kněžím moc otevírat mé Srdce a nešetřit je a vylévat milosti z mých božských zásluh do duší. Když žehná kněz, žehnám Já a z mého božského Srdce proudí na tebe milosti v nejbohatší plnosti. Měj proto srdce v usebranosti otevřené, abys neztratilo nic z pokladů svatého požehnání. Mým požehnaním obdržíš lásku k milování, sílu k utrpení a posilu pro tělo i pro duši.

Moje požehnání obsahuje všechnu pomoc pro potřeby lidských dětí. Požehnání podněcuje k dobrému a odrazuje od zlého, je to ochrana mých dětí proti zlému nepříteli. Je to velké milosrdenství, když můžeš být požehnáno. Neumíš si představit, kolik dobra ti tím prokazují. Nikdy proto nepřijímej svaté požehnání bezmyšlenkovitě. Jestliže jsi před požehnaním chudě, po požehnaní jsi bohatě.

Je mi velice líto, že požehnání svaté Církve jsou málo oceňována a málo přijímána. Požehnání posiluje tvoji dobrou vůli, tvoje počínání je požehnaním uváděno na moje cesty, tvoje slabost se proměňuje v moji sílu, tvoje myšlenky jsou posvěcovány a škodlivé vlivy potlačovány. Propůjčil jsem svému požehnaní velkou sílu, která vychází z nekonečné lásky mého Srdce. Čím zbožněji je udělováno a přijímáno, tím silnější je jeho působení.

Ať už je žehnáno jedno dítě nebo celý svět, moje požehnání je nekonečně větší než tisíc svě-

tů. Pomysli, jak nekonečně velký je Bůh a jak je všechno ostatní proti němu malé! Ať přijímá požehnání jeden nebo celý zástup, dávám své požehnání podle míry důvěry. Jelikož jsem nesmírný ve své dobrotě, můžeš také přijímat nesmírně mnoho! Nikdy nemůžeš od mého Srdce očekávat dostatečně mnoho. Já všechna tvoje přání překonávám.

Moje dítě, važ si všeho, co dává požehnání! Oceňuj vysoce vše, co je požehnáno, neboť toho všeho jsem se dotkl Já, tvůj Bůh. Kdykoliv přijímáš požehnání, dotýkám se tě, znovu tě posvěcuji, znovu tě uzavírám do milosti, lásky a ochrany svého Srdce.

Často nechávám účinky svého požehnání skryty, takže budou odhaleny až na věčnosti. Často se může zdát, jakoby požehnání nic nepůsobilo. Ale cesty požehnání jsou obdivuhodné. I zdánlivě neštěstí se může svatým požehnaním změnit v požehnání. Jsou to tiché cesty mé prozívatelnosti, které ti nechci pokaždé zjevovat.

Moje požehnání často působí, kde to nikdo netuší. Proto měj velkou důvěru v toto vylévání mého Srdce a mysl na dobrodiní, která ti tím uděluji. Přijímej svaté požehnání s city kajícího srdce, neboť požehnání vchází jen do zkroušeného srdce. Přijímej je s dobrou vůlí být vždy věrný, pak bude moje požehnání působit až do hloubky tvého srdce a až do budoucnosti. Buď dítětem požehnaní, pak budeš požehnaním i pro druhé.

Podle www.mediatrix.at
Překlad -Iš-

Kardinálové vážné starosti

Německé biskupy naplňuje velkými starostmi vysoký počet katolíků, kteří opouštějí svou církev. V roce 2008 to bylo 121 155 věřících (o rok dříve 93 667). Odpady vykazují stoupající tendenci. Co biskupové neřekli, je skutečnost, že každý rok přestupuje k islámu na 4000 Němců. Je jich už kolem 55 tisíc. Statistická prognóza očekává, že v roce 2047 bude v Německu více muslimů než křesťanů. V Holandsku ještě mnohem dříve.

Muslimové sní o bazilice svatého Petra

Jeden vedoucí muslimský duchovní řekl, že sní o tom, kdy nad chrámem svatého Petra bude vlát vlajka s půlměsícem. Není to tak zcela nereálné. Někdejší největší křesťanský chrám svaté Sofie v Istanbulu to zažil v roce 1453. Dne 27. května 1453 se v tomto chrámě slavila poslední křesťanská bohoslužba. Z historického pohledu to není tak dávno. Vídeňský dóm svatého Štěpána ušel podobnému osudu jen o vlásek v roce 1529, když město obléhal sultán Sulejman II. Není jisté, zda za sto let bude ještě dóm ve Fuldě nebo v Kolíně křesťanským chrámem.

Biskupové chápou tuto situaci jako vážnou pastorační výzvu. Otázka je, jak na ni odpovědět. Je už jasné, že jen struktury a instituce, na které se léta spoléhalo, obrat nepřinesou. Víru přinesli světci minulých dob a jen svět-

ci mohou být dnes vzorem. Oni jsou i dnes příkladem misionářů. Potřebujeme světce z masa a krve, omilostněné duchem Ježíše a Marie. Prostá dívka Bernadeta Soubirousová přivedla s Pannou Marií k Bohu za 150 let více lidí než všechny francouzské struktury dohromady. Bez velké pokory není žádné evangelizace.

15. září 2009 prokázal vídeňský kardinál velkou pastýřskou prozíravost. Jeho biskupský chrám ve Vídni byl naplněn do posledního místa. Kolem vizionářky z Medjugorje Marie Pavlovič Lunetti se shromáždili prosebníci z celého Rakouska i ze zahraničí. K velkému překvapení se k adorační hodině před Nejsvětější svátostí připojil i kardinál Schönborn. Byl zjevně dojat velkým návalem mladých lidí.

Ve své promluvě mimo jiné řekl: „Musíme děkovat Pánu, že skrže Pannu Marii přivedl tolik lidí k lásce k Bohu a k obrácení, že lidé chodí opět ke svatě zpovědi a k svatému přijímání. Do rodnin vstupuje smíření, jsme svědky uzdravení od nemoci a drog a jiné zhouby. Je to velký dar, že Panna Maria nám chce být tak blízko. Musíme děkovat Pánu za mnoho lidí, které Matka Boží v Medjugorje již téměř 30 let přivádí k lásce k Bohu a kteří tam nacházejí uzdravení, obrácení a obnovu. Ukažte zde, jaké milosti jste obdrželi v Medjugorje... ukažte to druhým a předávejte dále!“

Christ von Morgen, říjen 2009

BEZPRECEDENTNÍ KONCIL

Kolínský světící biskup Dick konstatoval, že žádný koncil v historii Církve nebyl využíván k tak protikladným názorům jako II. vatikánský koncil. Nejen že vedl k mnoha nedorozuměním, ale nese s sebou problém, že jeho dokumenty nejsou předmětem velkého zájmu. Dnešní mladí lidé nemají vůbec představu, jaký duch koncilu je vůbec autentický a k jakému vývoji má vést. Konstatoval to na setkání „Generace Benedikt“. Na 120 mladých lidí z celého Německa se při setkání účastnilo mše svaté nikoliv „pokoncilní“, ale slavené v „mimořádném ritu“. Biskup řekl, že Benedikt XVI. usiluje o autentický návrat ke Koncilu. Liturgická „samoobsluha“, která zavládla, je výsměch Koncilu. Současná krize v Církvi má své kořeny v krizi liturgie. Kath-net

Není lepšího úvodu k prorockému poslání, jaké má Conchita Cabrera de Armida v Církvi, než slova, která zakusila ve svém nitru jako důvěrné sdělení od Pána:

„Nejsi schopna si představit, jak se tato důvěrná a láskyplná Ježíšova sdělení mohou dotknout srdce. Nedokážeš změřit dobro, které způsobí: neboť se nejedná o slova, která odletí, ale o slova, která v sobě obsahují sílu, která působí v srdcích, slova, která pronikají, obracejí a přetvářejí. Nejsou to totiž slova tvoje, ale slova, která vytryskla z lásky“ (CC 50, 254).

Obracím se na tebe, bratře knězi, ať jsi kdekoliv na světě. Chci obejmout pohledem všechny aktivity, ve kterých pracují kněží na celém světě.

Myslím, že po 44 letech kněžského života mi Pán dopřál dosáhnout určité kněžské zkušenosti a znalosti kněžského srdce. Proto se cítím být blízký knězi v různých životních situacích a v různých vnitřních stavech, které procházejí jeho životem.

Přiznám se ti k jedné věci. Kdykoliv jsem psal teologická duchovní díla, nikdy jsem nezakusil to, co zakouším nyní: živý cit naděje; naděje a nadšení pro svůj kněžský život a současně velkou nadějí a radost, že každý kněz, který bude číst tyto stránky, které napsala žena bez jakékoliv teologické průpravy, ale hluboce ponořená do lásky Ježíše Krista, bude uchvácen touhou po kněžském životě, každý den obnovovaném a stále více oživovaném.

Jsem si jist, že když budeme číst tyto stránky, ty, já, kněží, setkáme se s četnými slovy, jimiž se na nás obrací a bude obracet Bůh.

Mystička, která napsala tyto stránky z božské inspirace, využila zkušenost kněžského Srdce Kristova a současně hlubokou znalost srdce kněze – člověka.

Vím, že to, co Ježíš nabídl Conchitě v těchto *Sděleních*, stane se pro tebe skutečností.

Dopis bratru knězi

Knihu *Sacerdoti di Cristo*, ze které jsou vyňaty texty, jež publikujeme pod titulem *Pán Ježíš o svých kněžích*, sestavil P. Juan Gutiérrez González, člen kongregace Misionářů Ducha Svatého (založila ji ctihodná Conchita Armida) z textů, které služebnice Boží zapsala ve svém více než šedesátisvazkovém deníku *Cuenta de conciencia* (zkratka CC).

Jako úvod připojil svůj vlastní text *Dopis bratru knězi*, jehož překlad dnes přinášíme.

Vím, že tato slova najdou ohlas v tvém kněžském srdci a skuteční přetvoření v Krista, které On nabízí, po kterém touží, aby se uskutečnilo v Duchu.

Vím, že vyloučí všechnu duchovní strnulost a umožní ti vrátit se k *tvé první lásce* (srov. Zj 2,4), k radosti a štěstí, že jsi knězem.

Důvody pro naději

Na počátku tohoto úvodu jsem se zmínil o *naději*, kterou přeji sobě a všem kněžím. Tato naděje nemůže být jiná než teologická. Opravdu, spisy Conchity Cabrera de Armidy ukazují hlubokou znalost průběhu kněžského života. Někdy by popisy hříchu v životě kněze, čtené izolovaně, mohly v knězi prohloubit ztrátu odvahy a beznadějí. Popisy realistické, ale negativní. Nicméně, i když je pravda, že Pán staví na světlo nedostatky a hříchy kněží, není to hlavní záměr *Sdělení*, jak to sám jasně říká: „*Jestliže označují jejich chyby, není to proto, abych je vyčítal, ale je to z živé a horoucí touhy po jejich posvěcení*“ (CC 50, 112–113).

Stejně tak ideál, který na těchto stránkách knězi předkládá, by se mohl zdát nedosažitelný, protože je příliš vysoký a vznešený.

Nicméně v těchto spisech spolu s očekáváním, které v nás oživuje, Bůh ukazuje knězi také protipól, který mu dovoluje ochutnat radost z vítězství dobra nad zlem. Neboť jen božská naděje a důvěra ve všemohoucího a milujícího Boha jsou schopny obnovit trvalé mír v kněžském srdci.

Bratře knězi, vznešený ideál přetvoření v Krista je usku-

tečnitelný, protože bude plodem osobních *nových Letnic*: je to ústřední téma spisů, o kterých hovoříme. Já i ty můžeme říct: „*Duch Páně je nade mnou*“ (Lk 4,18). Je to Duch Svatý, který promění naše srdce. Jsme-li učenliví – krok za krokem – pro dílo, které chce Duch Svatý uskutečnit v knězi, budeme znovu pomazáni a posvěceni pro naše kněžské či biskupské poslání. Bude to nový počátek naší služby v Církvi.

Základem naší božské naděje budou vždy *nové Letnice*, ať už se nacházíme v jakékoliv situaci. Duch Svatý vzplane v našich duších a učiní z nás *kněze světla*, abychom osvěcovali cestu dobra; *kněze čisté*, abychom mnohá srdce vytáhli z bahna; *kněze ohně*, abychom zapálili božskou láskou celý svět. Každý úryvek těchto spisů nám nabídne denně naději na nové vyhlídky Ducha Svatého.

Kapacita úžasu

Kontemplativní víra, která jde za hranice toho, čeho je možno se dotknout, a dovoluje nám zakoušet velikost toho, že jsme kněžím, nás zasadí do radosti, radosti *narůstající*. *Kéž se tvoje radost nikdy nezmenší!* Radost, že jsi obdržel tak velké dary se svým povoláním. Tebe i mne uznal Pán za hodné neslýchané důvěry. Dříve, než tě posvětil, dříve, než tě poslal, vybral si tě jako svého druhá pro svůj život i své zkoušky, především aby tě připojil ke svému poslání.

Povolání je pohled; pohled, který na tebe nepřestává být upřen až do věčnosti.

Potřebujeme kněze, kteří jsou schopni úžasu. Je mnoho kněží s tvrdou tváří, která dává najevo hlubokou úzkost. Pohledy, v nichž jako by pohaslo světlo, ačkoliv jsme nositeli Boží radosti.

Nešetři únavou, abys odhalil, jak krásný a veliký je tento neuvěřitelný Otcův dar. V den, ve kterém bys už nebyl schopen *žasnout*, stal by ses člověkem neplodným, který nemá účast na Boží tvořivosti.

Mladí potřebují krásu a velikost. Kdyby Kristovo poselství bylo hlásáno s radostí, mladí by byli Bohem nadšeni. Není nic drahocennějšího než štěstí kněze.

Jak jsem řekl na začátku, moje kněžská zkušenost mě k tobě přibližuje, neboť jako my, všichni kněží, jsi na cestě k věčnosti a pracuješ na obnově Božího království na tomto světě.

Intuice, kterou jsem získal do svého srdce skrze modlitbu, studium a dialog s jinými kněžím a kterou popisují v následujícím schématu, orientuje a uspořádává texty naší „mystičky“:

■ Otec nás povolal, myslel na nás před stvořením světa a zalíbilo se mu vidět nás ve svém nejmilovanějším Synu, věčném Veleknězi. Všechno začíná tímto Božím vyvoláním! (*první část*).

■ V čase nás posvětil ohněm svého Ducha. Jaká radost myslit, žít, rozeznávat se znovu přijatým darem! Díky našemu životu jako „zasvěcení Eucharistii“ musíme se radovat z hojné milosti, kterou nám daruje; je to jedinečná a zvláštní realita kněze: kněz dává Bohu možnost, aby mu nabídl svou největší lásku, svůj život v plnosti, možnost žít „intimně v něm“. Kněz dává Bohu svůj eucharistický život; dovoluje zjevovat jeho milosrdný způsob lásky ve svátosti smíření; v hlásání Božího slova uskutečňuje božské „sjednocení“ v Církvi – místo Ducha Svatého je místem odpuštění. Tyto skutečnosti nikdo jiný nemůže realizovat. Kněz je *muž toho nejpodstatnější*

Pán Ježíš o svých kněžích

PŘIŠEL JSEM, ABYCH SPASIL SVĚT
SKRZE CÍRKEV

Moji kněží musí být při plnění svátostných úkonů vlastních jejich službě velmi pozorní ve formulaci úmyslů, které vyjadřují nejen jakožto lidské osoby, ale také jakožto vyslanci Nejvyššího.

Postačí úmysl, aby svátostný úkon byl účinný pro platnost svátosti; je vhodné, aby čistý, platný a svatý úmysl byl obnoven také pro všechny úkony, které Mě představují.

Nechci skrupule, ale toužím, aby Moji kněží vykonávali všechny úkony, o kterých hovořím, pozorně a nikoliv ze zvyku a nedbale.

Přišel jsem na svět, abych ho spasil skrze božský nástroj, Mou Církev, nade vše milovanou nevěstu Beránkovu. Proto jsem jí zanechal svou nauku ilustrovanou také Mými příklady, dal jsem jí svou krev, svůj život, svou Matku a všechno to, co byl a měl Bůh - Člověk a Člověk - Bůh. Ukázal a vyznačil cestu do nebe svými příklady a svým Křížem. A abych tuto milovanou Církev zkonsolidoval a dokonal své vykupitelské a spasitelské dílo, seslal jsem Ducha Svatého: On je světlem a duší této milované Církev, která je darem Mého

Otce, darem, který jsem Mu připravil tím, že jsem přišel na svět s tím cílem, abych Mu obětoval klanění, kněze a slávu!

Slovo a Duch vzdávají Otci slávu Moji bojující Církvi, která se pak stává očišťovanou a triumfující, troji v jedné jediné, aby mu vzdávala slávu. Abych použil vašeho výrazu, poslal jsem všechnu svou lásku, abych vytvořil tuto milovanou Církev, slávu Trojice. Založil jsem papežství, episkopát a všechny hierarchie Církev, abych oslavil svého Otce a spasil svět. Z toho všeho je možno pochopit, jak velice miluji Církev a jak velký zájem mám na svatosti těch, kteří ji vedou a slouží jí.

Církev je brána, kterou se vstupuje do nebe, je to jediný prostředek spásy a jsou v ní uloženy nesmrtelné poklady. Ke spravování těchto pokladů, které si zaslouží, abych je spravoval pouze Já, ustanovil jsem biskupy a kněze, kteří mají povinnost být druhým Mnou: jen tak je možno řídit důstojně toto dílo Mých rukou, tuto čistou a neposkvřenou Snoubenku, tuto Matku katolicismu, která bude neúnavně odpouštět, protože má Mne, který jsem Boží odpuštění, Spasitel lidí.

Conchita Armida

Mým trůnem na zemi je Moje Církev; v Církvi nachází Bůh - Člověk své rozkoše, v Církvi se uctívají tajemství Mého života, umučení a smrti. Ona má evangelia, která jsou Moje živá a tlukoucí slova. Jsem ve svatostáncích, jsem ve svátotech a rozdávám se, rozlévám se a pronikám do čistých srdcí. Na zemi neexistuje pro Mě nic krásnějšího než Církev, která se vstupuje až do očištěnce a vystupuje až do nebe. Můj Otec se na ni dívá se zalíbením pro to, co obsahuje Mého, pro to, co je božské, pro dílo Moje a Ducha Svatého.

Trojice je na Církev velice žárlivá, protože to je její příbytek na zemi, protože z tohoto nevyčerpatelného pramene čerpají duše ctnosti, čistotu a odpuštění.

Jak bych mohl nechtít, aby se v kněžích uskutečnil ideál Mého Otce? On si ji ode Mne tak velice žádá.

Chci uskutečnit ideál Mého Otce, aby se stali druhým Mnou, aby začali se svým přetvořením až k plnosti dokonalosti ve své svaté službě.

Toto je Moje velká sláva, protože je to také sláva Mého Otce a Ducha Svatého: svatí biskupové a kněží.

Já „Slovo“ a Duch Svatý usilujeme v této poslední etapě světa, abychom dali Církvi zazářit svatými kněžími. Nuže, tato radikální a všeobecná změna, ve které budou mít Díla Kříže velmi aktivní účast, se uskuteční skrze Slovo a Ducha Svatého společně s Marií.

Nastane nové vykoupění nikoliv skrze lidské umučení, nýbrž skrze Moje umučení v ukřižovaných duších, nastanou nové Letnice skrze živý a horoucí impuls Ducha Svatého ke slávě Otce, k poslednímu cíli, který vám předkládáme Já a Duch Svatý.

Ale abychom spasili duše, abychom duše zapálili, zdokonalili, musíme začít od kořene, tj. od Církev, od Mých kněží, kteří jsou mocnou pomocí při uskutečnění díla spásy, které je již přede dveřmi.

Můj Otec se Slovem a s Duchem Svatým pracuje aktivně a na Církev sestoupí oheň, božský dech zapálí srdce kněží skrze příjemný, ale mocný impuls Ducha Svatého. Vtělené Slovo bude poznáno a Můj Otec se bude usmívat, až uvidí povýšení ve své Církvi skrze Ducha Svatého a božského Syna.

Já jsem ochoten ke všemu (taková je Moje láska k Otci a k duším), že kdybych se měl vrátit na svět a být ukřižován, udělal bych to.

Ale Moje umučení se obnoví a bude pokračovat v duších, protože mince, za kterou se kupují milosti, je bolest. Budu trpět v duších, budu usmiřovat v duších a získanými zásluhami probudím novou éru horlivosti v Mé Církvi. Zdokonalím budoucí struktury a připravím je pro cíl, který si kladu pro slávu Trojice.

Budu bušit na srdce biskupů a kněží, aby ihned dali počátek životu v nové horlivosti v Mé službě a splnili Moje horoucí přání: aby byli druhým Ježíšem. Já jim pomohu. Budu jim vděčný za pozornost, kterou budou věnovat těmto sdělením pro slávu Trojice a Já sám budu jejich odměnou již nyní a pak u trůnu Mého Otce (CC 49, 304-322).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 259-262
Přeložil Iš-

DOPIS BRATRU KNĚZI - pokračování ze strany 10

ho, prvořadáho a jediné nezbytného (druhá část).

■ Kněz nežije sám pro sebe: jsme vyvoleni a posvěceni pro poslání. Před naším zrakem se otevírá nejširší stupnice naší apoštolské služby spíše jako milost přijatá z plodnosti Otce než jako osobní projekt (třetí část).

■ Nosíme tuto nesmírnou milost jako poklad v křehké nádobě; odtud nutnost milovat poklad a přijímat ho s láskou, pečovat něžně o svou hliněnou nádobu a obnovovat svou ode-

vzdánost do náruče milosrdenství Toho, který si nás vyvolil, posvětil a poslal (čtvrtá část).

■ Boží plán s námi je přetvoření v Krista, Hlavu a Pastýře v síle Ducha Svatého. Tedy přetvoření v Ježíše je podstatná spolupráce, která se uskutečňuje tak, že se dáváme věst Duchem Pána Ježíše. Podpírání božskou nadějí - na naší cestě - jsme povoláni „ztratit se“ spolu se Zmrtvýchvstalým v lůně Trojice (pátá část).

Překlad Iš-

ROZKVĚT STŘEDOVĚKÉ TEOLOGIE – pokračování ze str. 2

exegezi, stejně tak díla jejich představitelů a vzácné asketické komentáře biblických knih. K literární přípravě mnišské teologie se vázala příprava spirituální. Bylo tedy zřejmé, že pouhá teoretická a profánní četba nestačí: abychom vstoupili do srdce Pisma svatého, musíme je číst v duchu, v jakém bylo napsáno a vytvořeno. Literární příprava byla nutná, aby se poznal přesný smysl slov a tak se usnadnilo pochopení textu a vytříbil se tak gramatický a filologický jemnocit. Benediktinský vědec minulého století Jean Leclercq nazval úvahu, v níž představuje charakteristiky mnišské teologie, *L'amour de lettres et le désir de Dieu* (Láska k slovům a touha po Bohu). Opravdu, touha poznat a milovat Boha, který nám jde vstříc skrze své Slovo, abychom je přijímali, meditovali a praktikovali, vede ke snaze probádat do hloubky biblické texty ve všech jejich dimenzích. Je zde pak další schopnost, na kterou naléhají ti, kteří praktikují mnišskou teologii, totiž schopnost vnitřního chování prosebníka, které musí předcházet, provázet a doplňovat studium Pisma svatého. Neboť v cílovém pojetí je mnišská teologie nasloucháním Božím slovu, které není možno přijímat bez očisty srdce, a především není možno přistupovat k setkání s Pánem bez horoucího srdce. Teologie se proto stává meditací, modlitbou, zpěvem chvály a pobízí k upřímnému obrácení. Nemálo představitelů mnišské teologie dospělo touto cestou k nejvyšším vrcholům mystických zážitků a představují také pro nás výzvu, abychom živili svůj život Božím slovem, např. pozorným nasloucháním četbě evangelia, zvláště při nedělní mši. Je důležité rezervovat si každý den určitý čas k meditaci Bible, protože Boží slovo je maják, který osvětluje naši každodenní pozemskou cestu.

Teologie víry a rozumu

Teologie scholastická byla naopak, jak jsem řekl, praktikována na školách, které vznikaly vedle tehdejších velkých katedrál pro přípravu kléru a kolem magistra teologie a jeho žáků, aby formovaly kulturní profesionály v epoše, ve které bylo vědění vždy oceňováno. Ve scholastické metodě ústředním bodem byla *quaestio*, tj. problém, který vyvstává před čtenářem při konfrontaci s textem Pisma a tradice. Nad problémy, které tyto autoritativní texty předkládají, se vynořují otázky a rodí se debata mezi učitelem a studenty. V této debatě se objevují na jedné straně argumenty autority, na druhé straně argumenty rozumu a debata se rozvíjí směrem k nalezení syntézy mezi autoritou a rozumem, aby se dospělo k hlubokému pochopení Božího slova. V tomto směru svatý Bonaventura říká, že teologie pracuje „*per additio-nem*“ (srov. *Commentaria in*

quatuor libros sententiarum, I, proem., q. 1, concl.), tzn. že teologie připojuje dimenzi rozumu k Božím slovu a vytváří tak víru hlubší, více osobní, a tedy také pro život člověka konkrétnější. K tomuto cíli se vynalézala různá řešení a tvořily závěry, které začaly vytvářet teologický systém. Organizace *quaestiones* vedla ke kompilaci stále širších syntéz, tzn. komponovaly se různé *quaestiones* s nalezenými odpověďmi, do tzv. *summae*, které byly ve skutečnosti širokými teologicko-dogmatickými traktáty, ve kterých se lidský rozum vyrovnával s Božím slovem. Scholastická metoda směřovala k představení jednoty a harmonie křesťanského Zjevení právě se „scholastickou“ metodou školy, která poskytuje lidskému rozumu důvěru: gramatika a filozofie jsou ve službách teologického vědění, ale je tu i logika, tj. ona disciplína, která studuje „fungování“ lidského rozumování tak, aby se pravda

určitého úsudku jevila evidentní. Ještě dnes, když čteme scholastické summy, žasneme nad řádem, jasností a logickým sřetením argumentů, nad hloubkou některých intuicí. Vyjádřeno technicky, každému slovu se přiděluje přesný význam a mezi vírou a pochopením se vymezuje vzájemný objašňující pohyb.

Přirozené přátelství rozumu a víry

Bratři a sestry, jako ohlas výzvy prvního listu Petrova pobízí nás scholastická teologie, abychom byli připraveni odpovídat komukoliv na jakékoliv otázky o důvodu naděje, která je v nás (srov. 3,15). Cítit otázky jako naše a tak být také schopni dát odpověď. Připomíná nám, že mezi vírou a rozumem existuje přirozené přátelství, založené na samotném řádu stvoření. Služebník Boží Jan Pavel II. v úvodu encykliky *Fides et ratio* píše: „Věra a rozum jsou jako dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k nazírání pravdy.“ Víra je otevřená vůči úsilí rozumu o pochopení; rozum na druhé straně uznává, že víra ho neumrtvuje, nýbrž naopak podněcuje k širším a vyšším horizontům. Prosazuje se zde věčná lekce mnišské teologie. Víra a rozum ve vzájemném dialogu se chvějí radostí, jak je obojí oživováno důvěrným spojením s Bohem. Když láska oživuje dimenzi modlící se teologie, poznání získané rozumem se rozšiřuje. Pravdu je třeba hledat s pokorou a přijímat s úžasem a vděčností: jedním slovem, poznání roste, jen když miluje pravdu. Láska se stává rozumem a teologie autentickou moudrostí srdce, které orientuje a podporuje víru a život věřících. Modleme se proto, aby cesta poznávání a prohlubování Tajemství Božích byla vždy osvětlována božskou láskou.

Bolettino Vaticano
28. října 2009

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

PAPEŽ NAVŠTÍVÍ TURÍNSKÉ PLÁTNO

Benedikt XVI. navštíví 2. května 2010 turínský dóm, kde bude příští rok vystaveno Turínské plátno k veřejné účtě. Při této příležitosti navštíví také nemocné v Malém domě Boží prozřetelnosti (známý také pod titulem Cotelengo). V roce 2000 navštívil Turínské plátno více než milion poutníků. Další příležitost spatřit tuto vzácnou relikvii bude pak až v roce 2025.

VÝROČÍ SCHÖNSTATTSKÉHO HNUTÍ

Papežský nuncius arcibiskup Jean-Claude Périquet byl hlavním celebrantem při oslavách 95. výročí založení schönstattského hnutí. Oslav se účastnilo kolem 1500 věřících nejen z Německa a sousedních zemí, ale i z Jižní Ameriky, Afriky a Filipín. Papežský delegát označil 18. říjen 1914 za velkou událost pro Církev a nejen pro Církev. Hnutí je dnes rozšířeno po celém světě.

ZÁJEM O ENCYKLIKU

V Londýně se sešli zástupci z finanční branže na soukromém semináři, na kterém studovali encykliku Benedikta XVI. *Caritas in veritate*. Seminář se konal v Schroderově bance. Tématem byla „Morální a duchovní výzva pro kormidelníky finanční branže“. Organizátorem byl arcibiskup Vincenc Nichols z Westminsteru.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

takového už neodpovídá dnešním představám, ti umírněnější ho chtějí předem odzbrojit tím, že pokládají jeho neodvolatelnou spravedlnost, jakou představuje peklo, za neslučitelnou s jeho milosrdenstvím. S touto myšlenkou koketoval i významný teolog Hans Urs von Balthasar, který se domnívá, že peklo sice existuje, ale je prázdné.

Je nesporné, že představa prázdného pekla může být pro leckoho docela lákavá. Dokonce už se našli takoví, kteří přišli na to, jak se peklo jednou vyprázdní. Podle jejich „učení“ bude druhý příchod Ježíše Krista spočívat v tom, že podruhé sestoupí do pekel a všechny odtud vyvede, jako to prý udělal při svém zmrtvýchvstání.

Předně něco takového jako vyprázdnění pekla neprovedl Boží Syn ani při svém „sestupu do pekel“. Katechismus říká zcela jednoznačně: „Ježíš nesestoupil do pekel proto, aby vysvobodil zavržené, ani aby zničil peklo zavržení, nýbrž aby osvobodil spravedlivé, kteří ho předešli“ (čl. 663), takže už tento precedent je zcela chybný. A o tom, jak bude vypadat jeho druhý příchod, nás poučil zcela jasně, bez alegorie či podobenství, které by připouštělo dvojitý výklad. Přijde, jak se denně modlíme, aby soudil, a při tomto soudu budou nekompromisně odděleni dobří od zlých. Bude to soud nejen nad lidmi, ale i nad jejich dějiny. Ti, kdo páchali zlo, budou zlořečeni a půjdou k odsouzení do ohně věčného.

Z evangelia víme, že Boží Syn vždy zcela jasně věděl, co si lidé kolem něho myslí. Pokud jim toto jejich smýšlení bylo na škodu, vždy je vyjevil a opravil. Když tedy svým učedníkům líčil docela realisticky, co se bude dít při posledním soudu, věděl, co si o tom jeho učedníci myslí, a necítil pražádnou potřebu nějak se poopravit a zaplašit je-

jich obavy chlácholením, že to všechno koneckonců nebude tak zlé, protože všichni z toho nakonec vyvážnou. Tím by totiž současně sám zpochybnil značnou část svých kázání a učinil svou nauku zcela nevěrohodnou, ne-li přímo trapnou.

Lidské představy o Bohu nejsou pro Boha směrodatné. Bůh nás přece nekonečně přesahuje, takže při všech svých soudech o něm musíme být velmi opatrní. Jak snadno je si člověk jistý svým soudem, a přitom se mýlí: Pro věřící křesťany je samozřejmé, že přišel na tento svět, aby zemřel za nás na kříži. Ale taková představa byla nepředstavitelná pro jeho současníky, dokonce i pro jeho apoštoly a dodnes je nepřijatelná např. pro hinduisty.

Pokud se někdo domnívá, že neúprosná spravedlnost posledního soudu a věčné záhuby už není v souladu s duchem a naukou Koncilu, zřejmě ještě nikdy nečetl koncilní dokumenty. Stačí, aby je otevřel na straně 84 a přečetl si v 7. kapitole 48. odstavec, a pozná, že je zcela na omylu. Bohužel, nevzpomínám si, že by se některý kazatel na tento koncilní text odvolal nebo ho někdo citoval.

Nějaké „sestoupení“ Božího Syna mezi zatracené je nemyslitelné i z dalšího důvodu. V pekle není nikoho, kdo by ho očekával a kdo by po něm toužil. Peklo činí pro Božího Syna nedostupným sami zavržení, protože jejich základním postojem je nekonečná, nepřekonatelná a šířící se nenávist vůči Bohu. Zavržené nikdo z pekla vyvést nemůže. To, co je v pekle vězňem, není nějaká Bohem stvořená nepřekročitelná zeď, ale je

to jejich vlastní nepřekonatelná nenávist k Bohu a naprostá neschopnost lásky. To je ona „nepřekonatelná propast“, přes kterou nemohl Lazar přepravit ani kapku vody, aby boháči svlačil jazyk. Touto nenávistí není vinen Bůh, ale hříšník. Člověk, který se mi vytrhne z náruče a skočí do propasti, není obětí nějaké mé necitelné a nemilosrdné spravedlnosti. To, co ovšem můžeme pokládat za naprosto vyloučené, je možnost, že by Bůh odmítl a zatratil někoho, kdo se na něho obrátil se sebemenší prosbou o smilování a odpuštění. Nemusíme se obávat Boha, ale co nás však musí doslova děsit, je skutečnost, že člověk může dospět do takového stavu, že už není ochoten ani schopen se na Boha s důvěrou obrátit a naopak ho dokáže jen odmítat a nenávidět. Sám od sebe by toho člověk nikdy nebyl schopen, může však dovolit ďáblu, aby ho k této nenávisti přivedl a naučil. To je také konečný cíl, k němuž satan směřuje každým pokušením, počínaje i docela lehkým hříchem, kterým připravuje půdu k hříchům závažným. Všechno to, co ďábel člověku nabízí během jeho života a co mu ukazuje jako zanedbatelnou maličkost, to všechno mu pak v rozhodující chvíli posledního smrtelného zápasu představuje jako neodvalitelný balvan, který mu staví do cesty necitelný Bůh.

V době, kdy začínal II. vatikánský koncil, 50 % teologů nevěřilo v existenci ďábla jako osoby. Od zpochybnění ďábla je jen krůček k zpochybnění pekla, a když není peklo, není ani soud, a když není soud, není se čeho bát. Máme mezi sebou stále ještě učitele, kteří by nám chtěli namluvit, že s posledními věcmi člověka je to podobné jako s vírou dětí v „Mikuláše“. Do-

kud jsme byli malí, věřili jsme, že chodí svatý Mikuláš, buďto osobně, anebo alespoň posílá anděla, aby dal dárky za okno. Ale když jsme povyrostli, odložili jsme tyto „pohádky“. Nebeský Otec ovšem neposlal svého Syna na zem, aby nám vykládal pohádky.

Kdyby měla být jeho slova o věčném ohni pohádkovým strašením, pak budou prázdným slibem i jeho slova o věčné hostině, kterou nám připravil nebeský Otec. A přesně to by si přál náš odvěký nepřítel a lhář, aby si zajistil co nejšířší společnost ve věčném ohni připraveném ďáblu a jeho andělům. To je totiž jeho jediná radost, která mu zbyla.

Běda všem, kteří ďábla a jeho zlobu zlehčují či dokonce popírají, běda všem, kteří peklo přikrašlují, jako by bylo už nefunkční. Je to daleko horší zločin než odstraňovat výstražné značky nebo ničit zábradlí na pokraji propasti. Všichni tito falešní proroci jsou spoluodpovědní za ďáblové úspěchy, protože jemu se nejvíce daří, když je nepoznan a ignorován. Své velké apoštolce svatě Faustyně Kowalské ukázal Pán Ježíš nejen propast svého milosrdenství, ale i propast plnou zoufalých zavržených (viz *Deníček*, 20. října 1936). Svěťice k tomu dodává: „To, co jsem napsala, je jen bleďý stín skutečnosti: největší počet zavržených jsou ti, kteří nevěřili v peklo. Nemohla jsem se vzpamatovat z hrůzy.“

Proti peklu nám nepomohou lidské výmysly. Kdo nechce spadnout do jámy, ten ji nepopírá, ale prostě k ní nechodí. Tentýž Pán, který řekl: „Kdo nenese ovoce, bude odřezán, uschne, seberou ho a hodí do ohně“, také řekl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, můj Otec ho bude milovat a přijdeme a učiníme si u něho příbytek.“ „Vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ „To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás!“

-Jš-

Duchovní centrum sv. Františka z Pauly, Vranov u Brna 7 u příležitosti Roku kněží pořádá **duchovní obnovu pro kněze s P. Eliášem Vellou, OFMConv. IDENTITA A POSLÁNÍ KNĚZE DNES**. Místo konání: Duchovní centrum sv. Františka z Pauly na Vranově, www.dc-vranov.katolik.cz. Termín: pátek 19. 2. 2010 (nástup do 21 hod.) - středa 24. 2. 2010 večere. Přihlášky na tel. 541 239 264 nebo e-mail: dc-vranov@katolik.cz.

Pondělí 16. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Karmelitánky v Chile 6:55 Pod nebesy (6. díl) 7:45 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 8:25 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - Veronika Barátová 9:30 Přejeme si... 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Druhé čtení 10:35 Na koberečku (72) 10:50 Věda - výzkum - inovace 11:05 Obnova víry 11:30 Noekreace aneb Vandrování (10. díl) 11:45 O hloupém Pepánkovi 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert naděje (2. část) 13:05 Učiň mě, Pane, nástrojem! 13:15 V Božích rukou 13:45 Egypt 14:35 Noekreace aneb Vandrování (10. díl) 14:45 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 15:15 Ivana Koubková 15:30 Semínka Božího slova 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:30 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 17:00 NOeparáda (38. díl) 17:25 Cesty za poznáním: Thajsko 18:15 Léta letí k andělům (33) 18:35 O chlubitvém Kubovi 18:45 Karmelitánky v Chile 18:55 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:20 Humanitární pomoc 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (11. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Mexico City 21:15 Na koberečku (72) 21:30 Pod nebesy (6. díl) 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:00 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Tibet tajemný 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert naděje (2. část) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 17. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - Veronika Barátová 7:20 Noemova pošta: říjen 8:50 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 9:15 Učiň mě, Pane, nástrojem! 9:25 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 10:00 Veneto 10:20 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 10:35 Záznam mše svaté, při které byla svatořečena Anežka Česká 1989 12:30 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchové (1. díl) [P] 13:20 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:50 Cesty za poznáním: Mexico City 14:40 Vynoření z katakomb 15:30 Kameny staré země 15:40 Karmelitánky v Chile 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 16:50 Přejeme si... 17:10 Festival dobrých zpráv 2009 - slavnostní zahájení [L] 18:00 Festival dobrých zpráv 2009 - soutěžní projekce snímků [L] 23:00 Záznam mše svaté, při které byla svatořečena Anežka Česká 1989 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 18. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 6:45 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku (13/16): Peleliu [P] 7:10 Veneto 7:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 7:55 Vynoření z katakomb 8:45 Na koberečku (72) 9:00 Léta letí k andělům (33) 9:20 Čteme z křesťanských periodik 9:30 Ivana Koubková 9:45 Karmelitánky v Chile 10:00 Harfa Noemova III. (11. díl) 10:20 Kameny staré země 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 12:45 Cesty za poznáním: Mexico City 13:35 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 13:45 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - Veronika Barátová 14:50 Přejeme si... 15:10 Na koberečku (72) 15:25 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 16:00 Zpravodajské Noeviny

16:10 Humanitární pomoc 16:30 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:00 GOODwillBOY: Football [P] 17:40 O chytré Jitce 17:50 Čteme z křesťanských periodik 18:00 Festival dobrých zpráv 2009 - závěrečný ceremoniál [L] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Gustav Ištok - Kříž je moje cesta [P] 20:25 Přejeme si... 20:45 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 20:55 Hlubinami vesmíru listopad 2009 21:35 Ivana Koubková 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 Salesiáni na Kubě 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru listopad 2009 0:50 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku (13/16): Peleliu 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 19. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:00 Zpravodajské Noeviny 6:15 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 7:05 Čteme z křesťanských periodik 7:15 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 7:50 Ivana Koubková 8:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchové (1. díl) 8:55 Noekreace aneb Vandrování (10. díl) 9:05 Přejeme si... 9:25 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 10:00 Na koberečku (72) 10:15 Veneto 10:35 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 11:05 Gustav Ištok - Kříž je moje cesta 11:25 Noeland (6. díl) 11:45 O chytré Jitce 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 12:45 Cesty za poznáním: Kalahari, Vodopády jižního Islandu, Lofofen 13:15 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 GOODwillBOY: Football 14:25 NOeparáda (38. díl) 14:50 Vynoření z katakomb 15:40 Farnost Monastur 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Karmelitánky v Chile 16:20 Harfa Noemova III. (11. díl) 16:40 Cesty za poznáním: Mexico City 17:30 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 18:10 Ivana Koubková 18:25 Důležitý je úsměv 18:35 O chytré Jitce 18:45 Pod nebesy (6. díl) 19:35 Na koberečku (72) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (15. díl) 21:05 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku (13/16): Peleliu 22:00 Přejeme si... 22:25 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - Veronika Barátová 23:30 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 23:40 Veneto 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 0:50 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 20. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 GOODwillBOY: Football 6:55 NOeparáda (38. díl) 7:20 Misijní magazín (32): Zambie - finance 8:20 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 8:30 Vynoření z katakomb 9:20 Důležitý je úsměv 9:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 10:00 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 10:40 Přejeme si... 11:00 Semínka Božího slova 11:30 Noeland (6. díl) 11:45 O chytré Jitce 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Světlo pro Evropu (6. díl) 13:00 Léta letí k andělům (33) 13:20 Noemova pošta: listopad 14:50 Harfa Noemova III. (11. díl) 15:10 Na koberečku (72) 15:25 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 16:50 Ivana Koubková 17:05 Král David 18:35 O kráse 18:45 CHKO

Beskydy - Javorník - Makyta 19:05 Gustav Ištok - Kříž je moje cesta 19:25 Čteme z křesťanských periodik 19:35 Věda - výzkum - inovace 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl [L] 21:35 Na koberečku (72) 21:50 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:00 NOeparáda (38. díl) 23:25 Veneto 23:45 Ivana Koubková 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku (13/16): Peleliu 0:35 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 1:05 Přejeme si... 1:25 Poslech Radia Proglas [P].

Sobota 21. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 H2Onews 6:15 Noemova pošta: listopad 7:45 Učiň mě, Pane, nástrojem! 7:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 8:05 Noeland (6. díl) 8:25 Král David 10:00 GOODwillBOY: Football 10:40 NOeparáda (38. díl) 11:05 Důležitý je úsměv 11:15 Cesty za poznáním: Louvre, Dendera, Kungliga Slottet 11:45 O kráse 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchové (1. díl) 12:55 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 13:15 Zpravodajské Noeviny 13:25 Vynoření z katakomb 14:20 Harfa Noemova II. (11. díl) 14:35 Cesty za poznáním: Mexico City 15:25 Ivana Koubková 15:40 Na koberečku (72) 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 16:40 Přejeme si... 17:00 Semínka Božího slova 17:30 Gustav Ištok - Kříž je moje cesta 17:50 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 18:25 Noekreace aneb Vandrování (10. díl) 18:35 O kráse 18:45 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 19:25 Druhé čtení 19:50 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka OP [P] 20:45 Hlubinami vesmíru s Petrem Kubalou 21:25 Druhé čtení 21:50 Přejeme si... 22:10 Důležitý je úsměv 22:25 Noční univerzita: Letnice jsou pro život [P] 23:40 Harfa Noemova III. (11. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U nás aneb od cimbalu o lidové kultuře (15. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 22. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 7:25 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 8:05 Semínka Božího slova 8:35 Ja som s vami (1. díl) [P] 8:45 Veneto 9:05 Salesiáni na Kubě 9:30 Gustav Ištok - Kříž je moje cesta 9:50 Evangelium 10:00 Přenos mše svaté ze Slovenska [L] 11:10 Důležitý je úsměv 11:20 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... [L] 13:20 Noční univerzita: Letnice jsou pro život 14:25 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka OP 15:05 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 15:15 Hlubinami vesmíru listopad 2009 16:00 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 16:30 Noeland (6. díl) 16:50 Herkules 18:20 GOODwillBOY: Football 19:00 NOeparáda (38. díl) 19:25 Ja som s vami (1. díl) 19:35 Na koberečku (72) 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (11. díl) [P] 20:45 Absolventský koncert Luhačovice 2009 21:45 Ivana Koubková 22:00 Veneto 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:00 Druhé čtení 23:30 Čteme z křesťanských periodik 23:40 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Toleranční patent 0:50 Karmelitánky v Chile 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

20. výročí svatě Anežky České vzpomeneme v neděli 15. listopadu 2009 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie starobylého kláštera PORTA COELI v Předklášteří (zbudovaného královnou Konstancí, matkou svätice) v 9.30 hodin mši svatou, kterou bude obětovat Msgr. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský. Bohoslužbu zpěvem doprovodí Akademický pěvecký sbor MORAVAN z Brna. Odpoledne v 15 hodin bude koncert duchovní hudby – A. Dvořák: Biblické písně, A. Rejcha: Te Deum laudamus (účinkuje smíšený pěvecký sbor Rastislav a orchestr Czech virtuosi). V Podhoráckém muzeu (budo-va bývalého probošství) je současně možno prohlédnout si stálou expozici „Dějiny a současnost kláštera Porta coeli“. Tuto neděli jsou bohoslužby v bazilice naposledy – v zimním období se přenášejí do konventního kostela sester cisterciáček. Srdečně zve duchovní správa v Předklášteří u Tišnova.

Římskokatolická farnost Morkovice vás zve na **adventní duchovní obnovu v sobotu 5. prosince 2009 v kulturním domě v Pačlavicích**. Na téma **ADVENT – DOBA OČEKÁVÁNÍ A ČAS NADĚJE** bude přednášet MUDr. Jitka Krausová, OV (psychiatřička s více jak 25letou praxí v oboru, je zasvěcená panna a zaměstnanec olomouckého arcibiskupství). **Program:** 8.45 – zahájení, ranní modlitba • 9.00 – I. přednáška, meditace • 10.30 – II. přednáška, meditace • 11.30 – radostný růžence • 12.00 – oběd • 13.00 – konference, odpovědi na dotazy • 14.30 – III. přednáška, modlitba růžence světla • 15.45 – občerstvení • 16.15 – adorace ve farním kostele, příležitost ke svátosti smíření • 17.00 – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy. Zaříd'te si účast na obnově tak, abyste neodcházeli před mši svatou. Duchovní obnova bez mše svatě není úplná a vytráčí se její pravý účel.

Do 29. listopadu 2009 odevzdejte na faře v Morkovicích **vyplněnou přihlášku i s režijním poplatkem 100 Kč**. Můžete se závazně přihlásit i na telefon 731 621 105 nebo e-mail: faramorkovice@seznam.cz, poplatek pak zaplatíte na místě.

V sobotu 21. listopadu 2009 v době od 9 do 12 hodin se koná ve Francouzském sále fary na **Svatém Kopečku u Olomouce DUCHOVNÍ OBNOVA** pod vedením P. Gorazda Krušiny OPraem.

Matice svatokopecká zve zájemce na **ADVENTNÍ SETKÁNÍ S MONS. JOSEFEM HRDLÍČKOU, pomocným biskupem olomouckým**, které se uskuteční ve Francouzském sále svatokopecké fary v **neděli 29. listopadu 2009 v 16 hodin**.

Vydáváme **PUZZLE PAPEŽE A KOSTELŮ** (260 dílků), **PUZZLE BETLÉMA** (260, 480 a 912 dílků) a **PANORÁMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků). **Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel.: 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zašleme do měsíce.

Liturgická čtení

Neděle 15. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Dan 12,1-3
 Ž 16(15),5+8.9-10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 2. čt.: Žid 10,11-14.18
 Ev.: Mk 13,24-32
Slovo na den: Až uvidíte, poznáte, že je blízko.

Pondělí 16. 11. – nez. pam. sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: 1 Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64
 Ž 119(118),53.61.134.150.155.158
 Odp.: srov. 88 (*Zachovej mi život, Pane, a budu dbát na tvá přikázání.*)
 Ev.: Lk 18,35-43
Slovo na den: Pane, ať vidím!

Úterý 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherské

1. čt.: 2 Mak 6,18-31
 Ž 3,2-3.4-5.6-7
 Odp.: 6b (*Hospodin mi pomáhá.*)
 Ev.: Lk 19,1-10
Slovo na den: Rád by uviděl Ježíše.

Středa 18. 11. – nez. pam. Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: 2 Mak 7,1.20-31
 Ž 17(16),1.5-6.8+15
 Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 19,11-28
 (při slavení památky čtení vlastní z lekcionáře V)
Slovo na den: Hospodařte, dokud se nevrátím.

Čtvrtek 19. 11. – ferie

1. čt.: 1 Mak 2,15-29
 Ž 50(49),1-2.5-6.14-15
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Lk 19,41-44
Slovo na den: Nyní je to očím skryté.

Pátek 20. 11. – ferie

1. čt.: 1 Mak 4,36-37.52-59
 1 Kron 29,10bc.11abc.11d-12a.12bcd
 Odp.: 13b (*Chválíme tvé slavné jméno, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 19,45-48
Slovo na den: Můj dům.

Sobota 21. 11. – památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: 1 Mak 6,1-13
 Ž 9(9A),2-3.4+6.16+19
 Odp.: srov. 15b (*Rozjásám se nad tvou pomocí, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 20,27-40
Slovo na den: Všichni žijí pro něho.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14.-21. LISTOPADU 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 11.		PO 16. 11.		ÚT 17. 11.		ST 18. 11.		ČT 19. 11.		PÁ 20. 11.		SO 21. 11.			
Antifona	812	912	826	928	1768	1990	857	961	873	978	889	995	1653	1870		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	1769	1990	1593	1803	873	978	889	996	1653	1870		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1770	1991	861	966	877	983	893	1000	1654	1871		
Antifona k Zach. kantiku	726	819	831	933	1780	2002	1593	1804	877	983	894	1001	1595	1806		
Prosby	817	917	831	933	1771	1992	861	966	878	983	894	1001	1655	1872		
Závěrečná modlitba	726	820	1591	1801	1592	1802	1594	1804	878	984	894	1001	1595	1806		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 14. 11.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1774	1995	1594	1804	883	989	900	1007	727	821
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	727	821
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	727	821
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1777	1999	871	976	887	994	903	1011	729	823
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	840	943	1781	2002	1594	1805	887	994	904	1012	729	823
Prosby	811	911	826	927	841	944	1778	2000	872	977	888	994	904	1012	729	824
Záv. modlitba	726	820	726	820	1591	1801	1592	1802	1594	1804	888	995	904	1012	732	827
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 14. 11. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 8 do 12 hodin.

RODIČE TEREZIE Z LISIEUX

Hélène Monginová • Z francouzštiny přeložila Jana Švancarová, verše sv. Terezie přeložil František Schildberger

Životopis manželů Martinových, rodičů svaté Terezie z Lisieux, kteří byli v roce 2008 zapsáni na seznam blahoslavených. Autorka se snaží v přímočarém vyprávění představit hlavní linie jejich křesťanského a rodinného života, který byl příkladem nejen jejich současníkům, ale je vzorem i pro dnešní sekularizovanou společnost.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 130x190 mm, 144 stran + 8 stran obrazové přílohy, 179 Kč

PŘÍBĚHY RANĚ KŘESŤANSKÝCH MUČEDNÍKŮ

Uspořádal Petr Kitzler • Z řeckých a latinských originálů přeložili Iva Adámková, Pavel Dudzik a Petr Kitzler

Reprezentativní výbor z latinských a řeckých textů, jež soustřeďují svůj zájem na postavy raně křesťanských mučedníků, kteří se v prvních třech staletích našeho letopočtu dostali do sporu s oficiální římskou mocí kvůli své křesťanské víře, jíž se i za cenu vlastní smrti odmítli vzdát. Svazek zahrnuje přes dvacet nejvýznamnějších martyrologických spisů (bez ohledu na jejich často jen obtížně doložitelnou historickou autenticitu), vzniklých převážně ve 3. a 4. století. Zde obsažené texty reprezentují všechny typy narativních postupů, s nimiž se lze v nejstarších vyprávěních o svatých setkat: od stručných zpráv, napodobujících oficiální zá-

pisy soudního přelíčení, tzv. acta martyrum, až po první křesťanskou biografii a prototyp ve středověku velmi oblíbených „životů“ (vitae) – Život Cyprianův jáhna Pontia, sepsaný za použití veškerých prostředků antické stylistiky. Kniha je uvozena literárně historickou studií Jiřího Šubrta a doplněna vysvětlujícími poznámkami, bibliografiemi, rejstříky a barevnou obrazovou přílohou. *Vyšehrad, spol. s r. o. • Váz., přebal, 154 x 210 mm, 396 stran, 398 Kč*

UZAVÍRÁM VÁS DO SVÉHO SRDCE • ŽIVOTOPIS JOSEFA KARDINÁLA BERANA

Stanislava Vodičková

Kniha se věnuje osudu Josefa kardinála Berana (1888–1969) v kontextu moderních dějin 20. století. Přibližuje ho jako člověka pevně ukotveného v křesťanských hodnotách, který vzdoroval dvěma totalitním režimům – v době nacistické okupace se stal vězňem v koncentračním táboře Dachau a v době komunistického režimu prošel postupně „domácím vězením“, čtrnáctiletou internací pod dohledem StB a nakonec vyhoštěním z vlasti bez možnosti návratu. Beranovy životní etapy jsou v knize doplněny množstvím dobových fotografií a archiválií, z nichž většina nebyla dosud publikována. Součástí monografie je také CD s autentickou nahrávkou Beranových vzpomínek. Kniha vyšla v roce 40. výročí úmrtí Josefa kardinála Berana v Římě.

Centrum pro studium demokracie a kultury a Ústav pro studium totalitních režimů • Křídový papír, váz., 170 x 246 mm, 400 stran, 498 Kč

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2009 jsme uveřejnili v čísle 42.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.